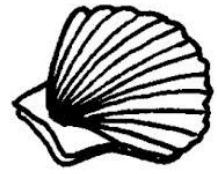

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. IV. szám 2020. április

Itt az alkalmas idő

Másodéves seminaristák lehettünk... Előljáróink újítással rukkoltak elő a szeptemberi kezdéskor. Az évfolyamok ezentúl hetente találkoznak valamelyik előljáróval –mondták, és egy-egy érdekes témát járnak körül a beszélgetések alkalmával. Szégyen ide, szégyen oda, bennem csak egy összejövétel maradt emlékezetes. Ekkor prefektusunk arra kért bennünket, egy papírlapot osszunk rubrikákra, helyet hagyva az ő nevének is, majd körmöljük rá a kedvenc bibliai részünket. Társaink kedves Igéit megtipelve, majd nevünket gondosan letakarva kezdjük el körözni a listát, amíg csak vissza nem érkezik a „feladóhoz”.

Magam a boldogmondásokat írtam a lapra „befutóként”, s akkor lepődtem meg igazán, amikor előljárónk a nevem mellé a Getszemáni kert Jézusát kanyarította. Be kellett vallanom, a lelkembe látott. A vérrrel verítékező, tépelődő Mester alakja közelebb állt sok szempontból hozzám, mint a boldogságok hegyén szónoklóé. Évtizedek óta persze több nekem kedves ige gyűlt össze a szívem szentélyében, olyanok, melyeket olvasva jóleső borzongás fog el. A szavak mintha „leválnának” a holt papírról és önálló életre kelnének.

Talán ezért is kaptam föl a fejem, amikor a Jézus-imáról hallottam. Arról a keleti atyák által fölfedezett és kimunkált kontemplációs imamódról, ami immár 1500 éve mélyíti, termékenyíti a szorosabb istenkapcsolatra vágyók lelki életét. Az az egy mondat, amit újra és újra elismétel az Isten felé forduló nem más, mint a vak Bartimeus kiáltása: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! (Mk 10,47) Kispap korom óta bi-

zony ez a jelenet is megrendít, valahányszor olvasom akár egymagam, akár közösségben. Oly magától értetődő, oly természetes belebújni ennek a jerikói koldusnak a bőrébe és látásért esdekelnem, látásért, ami könnyen elhomályosodik.

Ez a márki Ige, a vele való sajátos viszonyom sarkallt arra, hogy Kocsis Tamás görögkatolikus egyetemi lelkészt meghívjam a nagyböjti lelkigyakorlatunkra. Szeretnék többet megtudni a Jézus-imáról, szeretném alaposabban megismerni a keleti kereszténység kincsét, ami mostanra már közös kincsünk lett. Szeretném, ha új tapasztalatokra, fölismerésekre jutnék a *szív imájában*. Szeretném felszámolni a megszokást, a „rutint”, a kiüresedni látszó gyakorlatokat. Erre a spirituális kalandra hívom meg a kedves testvéreket: *legyenek társaim e benső újjászületésben!*

Adig is álljon itt előttünk Léon Bloy francia filozófus intelme: „Az emberi élet legnagyobb tragédiája, ha elmulasztjuk, hogy szentekké váljunk!”

Horváth Lóránt
plébános

KEDVES TESTVÉREK!

A KORONAVÍRUS MIATT SAJNOS A CIKKBEN HÍVATKOZOTT ELŐADÁS ELMARAD.

ALKALOMADTÁN AZONBAN PÓTOLNI FOGJUK A GÖRÖGKATOLIKUS ATYÁVAL VALÓ TALÁLKOZÁST.

KÉREM, KI-KI TALÁLJA MEG A MÓDOT AZ ELCSENDESEDÉSRE, LELKI TÖLTEKEZÉSRE! L.A.

IRODALMI MELLÉKLET

TÓTH-MÁTHÉ MIKLÓS: *Az etióp*

„Vajon meddig kell még itt várnom?” - gondolta Fülöp, az evangélista. Éhes volt és szomjas, ahogy hátát egy csenevész olajfának vetve figyelte az utat, mely Jeruzsálemet kötötte össze Gázával. Kietlen, sivár vidék, hosszasan kell pásztázni a tekintetnek, amíg megbotlik egy fában vagy bokorban.

Távolabb mintha birkanyáj közeledne. Legalábbis annak hitte Fülöp, csak amikor már szemével is be tudta fogni, látta, hogy csupán néhány birkát terel egy szamar hátán ülő ember. Nem csupán a feje volt kendővel áttekerve, de a száját is azzal védte, hogy ne szívja be a port. Fehér köntöse már így is inkább szürkének tetszett.

Amikor Fülöp közelébe ért, megállította szamarát. A birkái is megtorpantak és riadtan egymáshoz húzódtak.

-Hát te, jó ember, minek támasztod azt a fát? Eltévedtél talán, és most nem tudod, merre indulj?

Fülöp nem válaszolt rögtön.

Nézte az embert a szamáron, és várta azt a belső sugallatot, a lélek üzenetét, hogy talán ő az, akivel szót kell váltania. De a belső hang néma maradt.

-Várok valakire - mondta aztán.

-Itt? - Az ember hangjában csodálkozás. - Kire várhatsz te ezen az elhagyott helyen?

-Nem is olyan elhagyott - felelte Fülöp -, hiszen te is erre jöttél.

-Ez igaz - biccent az ember feje - de csak azért, mert még napszállta előtt haza akarok érní Hebronba, és erre rövidebb.

-Na látod - mondta Fülöp akkor mégiscsak van valami haszna ennek az útnak. Nincs egy kis vized?

Az idegen odanyújtotta neki vízzel teli tömlőjét. Fülöp nagy kortyokban ivott belőle, aztán visszaadta.

-Mikor ittál utoljára? - kérdezte a szamaras ember.

-Nem tudom - vont a vállát Fülöp -, de régen lehetett már, mert ez most nagyon jólesett.

-Éhes is vagy? - kérdezte az idegen, aztán feleletet sem várva kenyeret és juhsajtot adott Fülöpnek.

-Köszönöm - vette át az evangélista -, de nem akarnálak megrövidíteni. Neked is kell még, amíg hazaérsz.

-Maradt annyi - felelte a másik -, de veled mi lesz, ha ez elfogy? Meddig akarsz még itt várakozni?

-Azt nem én mondom meg.

-Akkor ki?

-A lélek, mely ott van benned is, bennem is, de csak akkor szól, ha annak értelme van.

-Azt akarod velem elhitetni - nézett rá a szamáron ülő -, hogy téged a lelked állított ki ide, és most tőle függ, meddig maradsz még?

-Látom, megértetted - bólintott Fülöp.

-Dehogyan értettem meg - vált ingerültté a másik - semmit sem értettem meg! Talán csak azt, hogy elment az eszed. Másképpen hogy hihetném el neked ezt a mesét?

-Nem kértem, hogy bármit is elhiggy nekem - mosolygott Fülöp -, én csak válaszoltam a kérdésedre. Az már a te dolgod, hogy mit kezdesz a válaszzal. -Azzal nem sokat - legyintett az idegen, de hát nem is akarok. Neked kell tudnod a magad dolgát, atyámfia. -Tudom is - mondta Fülöp, mert ha nem tudnám, úgy nem állnék itt. Te meg azt tudd meg, barátom, hogy nem jöttél volna erre, ha valaki nem ezt sugallja neked. Mert az a valaki jól tudta, hogy én éhes és szomjas vagyok, és téged küldött ennek enyhítésére. Ezt is veheted mesének, de attól ez még így igaz.

A szamaras ember csak nézte Fülöpöt, de már nem mondott semmit. A szamarát és a birkáit nógatva tovább indult Hebron felé. Fülöp meg leült a fa árnyékában, tört a kenyérből, és enni kezdett

Amikor az utolsó falatokkal is végzett, porfelhőt vett észre a távolban. Előbb a szélnek tudta be, de aztán elvetette ezt a lehetőségét, hiszen a levegő rezdületlen, semmi sem enyhíti a forróságot. „Akkor meg mi lehet az?” - töprengett, és kezével ernyőt formálva a szeme előtt arafelé nézett. Kis idő múlva már látott is egy csapat lovas, később meg azt is, hogy egy hintót vesznek körbe, azt kísérik. Nem jöttek gyorsan, inkább amolyan ráérősen, mint-

ha nem lenne sietős az útjuk. „Állítsd meg őket - hallotta ekkor Fülöp a belső hangot, a jól ismert -, a hintóban ül az, akivel majd szót kell értened.” „De hát az valami főember lehet - mondta erre riadtan Fülöp-. ha megállítom, még talán le is kaszabolhat a szolgálival.”

„Kicsinyhítű - így a belső hang-, te csak cselekedj úgy, ahogy megmondatott!”

Fülöp erre már nem szólt semmit, csak várta, hogy a lovasok és a hintó odaérjenek. Amikor ez megtörtént, látta, hogy a hintóban egy díszes öltözetű etióp férfi ül, és pergamentekercsekről hangosan olvas héberül. Csak néhány szó jutott el Fülöp tudatáig, de abból már sejteni vélte, hogy a sötét, árnyékos arcú idegen a bibliából olvas valamit. Fülöp ekkor kiállt az út szélére, és felemelt kézzel integetni kezdett. Az egyik etióp feléje fordította lovát, és oda akart ugratni, de a díszes ruházatú éles, kemény hangja megtorpantotta.

-Hagyd! - Aztán a hintóból kihajolva odaszólt Fülöpnek. - Mit akarsz?

-Állítsd meg hintódat, és megmondom - szólt vissza Fülöp, mire az etióp uraság intett kocsisának, aki megállította a hintót. Ezzel egy időben a lovasok körbefogták Fülöpöt. „Jézusom, segíts - riadt meg az evangélista -, ezek az éjszín arcú pogányok még fogságba hurcolnak. De ha így lenne is, erre is kész vagyok térted.”

Odament a hintóhoz, és szeme a tekercekre tévedt.

-Mi az, amit olvastál? - mutatott oda.

-Ezért állítottál meg? - kérdezte meglepetten a díszes ruházatú, és Fülöpnek úgy tetszett, mintha az arca még sötétebbre változott volna. - Tudod-e, hogy ki vagyok én?

-Nem tudom - felelte Fülöp.

-Kincstárnoka vagyok az etiópok királynőjének, hazámban nagyra becsült, és engem nem szoktak csak úgy megállítani. Most is csak azért tettem kivételt, mert kegyes hangulatban vagyok, hiszen imádkozni voltam a jeruzsálemi templomban. Fogd!

Pénzes erszényt dobott oda Fülöpnek, de ő a fejét csóválva adta vissza neki.

-Te lehetsz nagy úr, de én nem vagyok koldus - mondta.

-Akkor hát ki vagy?

-Valaki, aki föltett neked egy kérdést, amire nem válaszoltál. Pedig ártatlan érdeklődő csupán. Megismétlem hát újra. Mi az, amit olvastál?

-Ézsaiás prófétának a kijelentéseit - válaszolta az etióp.

-És értetted is, vagy csupán azt is a kegyesség olvastatta veled?

-Nem tudom, ki lehetsz - mondta a kincstárnok -, de úgy látszik, a lelkembe látsz. Mert bizony meghaladja az én elmémet, amiket ettől a nagy prófétától olvastam. Igaz, nem resteltem bevallani, hogy én csupán pénzügyekben vagyok járatos, és ez a tudás ide nem elegendő. Jó lenne, ha valaki segítene a betűk mögé látnom. Te talán alkalmasnak véled magad erre?

-Magamtól én sem - felelte Fülöp -, de a bennem lakozó lélek segítségével igen. Mert ne hidd, hogy én valamivel is többet tudtam nálad egykor, de aztán az Úr kegyelméből olyanokkal kerültem testvéri közösségbe, akik még szemtől szembe láthatták Jézust.

-Ő ki? - kérdezte a főember. - Róla nem ír a próféta.

-Biztos vagy ebben? - nézett rá Fülöp.

-Semmiben sem vagyok biztos - mondta az etióp és ezért nem érzem magam boldognak sem. Barátom, ülj fel ide mellém, és segíts eligazodnom az írásokban! Cserébe elviszlek oda, ahova akarod.

-Úti célomat az Úr szabja meg - mondta Fülöp- ő küldött hozzád is.

-Felült a hintóba a kincstárnok mellé, és megkérte, hogy ismét olvassa fel Ézsaiástól azt a részletet, melynek értelmét nem sikerült megfejtenie.

-, „Mint juh viteték mézszárszékre - olvasta az etióp -, és mint bárány az ő nyírója előtt néma, azonképpen nem nyitotta fel az ő száját. Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett, az ő nemzetségét pedig kicsoda sorolja fel? Mert elvétetik a földről az ő élete.” Kiről beszél itt a próféta? - állt meg az olvasásban. - Önmagáról-e, vagy másvalakiről?

-Már az előbb kimondtam annak a nevének - válaszolta Fülöp -, akiről te még nem hallottál, pedig az iménti részben róla szólott Ézsaiás.

-Ő lenne Jézus? - kérdezte a főember.

-Igen - bólintott Fülöp, aztán beszélni kezdett a Názáreti-ről, az Isten által megígért szabadtóról, aki csak az igazat és a jót tanította, mégis miként az áldozati bárány, halt meg a kereszten. De aztán ígérete szerint feltámadt a halálból, felment az ő mennyei Atyjához, és elküldte a

Szentlelket, hogy az lakozzék nem csupán a zsidók, de a pogányok és minden népek szívében. És akik Jézusban hisznek, azok testvérekké válnak a keresztség által fajra, nemre és országhatárookra való tekintet nélkül.

-A hintó közben vitte őket, mellette, mögötte lassú trappban lovagoltak az etióp szolgák. Fülöp olykor végigszalajtott rajtuk is a tekintetét, és olyan érzése támadt, mintha már nem is a Gáza felé vezető úton hirdetné az evangéliumot, de a pogányok között Etiópiában.

-Közben egy tó mellé értek, és ekkor az etióp kincstárnok odaszólt a kocsisának, hogy állítsa meg a hintót.

-Itt ez a tó - mondta -, mi akadályoz meg abban, hogy általad én is megkeresztelkedjem?

-Semmi - felelte Fülöp -, de ez csak víz. Ahhoz, hogy megkeresztelkedj, hinned is kell mindazt, amiről szoltam. Hiszed-e, hogy akiről már Ézsaiás próféta is beszélt, az Jézus Krisztus, az Istennek Fia?

-Hiszem - mondta az etióp.

-Akkor, jer hát - mondta Fülöp -, és legyünk testvérek ebben a hitben!

-Leszálltak a hintóról, bementek a tóba, és Fülöp alámerítette az etiópot. Amikor a kincstárnok feje ismét felbukkant a vízből, a szeme csukva volt, és ahogy lassan kinyitotta, tekintetével Fülöpöt kereste, de már nem látta sehohol. „Álmodtam volna mindezt?” - gondolta, amíg a vizet tapodva kiért a partra, de ott is hiába kereste útítársát, ide-oda forgolódva, csak a szolgálai vártak rá meg a hintója. Felült rá, és szólt a kocsisának, hogy kerítse körbe pokróccal. Amikor a szolga ezt megcselekedte, a főember még nem indította el rögtön a hintót, csak ült és nézte a vizet. A tó fénylett a lenyugvó nap sugaraitól. Az etióp kincstárnok valami végtelen nyugalmat és békét érzett a szívében, amilyenben még sohasem volt része. Mintha más emberré vált volna, és Krisztus jutott az eszébe, akiről az a különös idegen beszélt. Lehet, hogy ő cselekedte ezt velem? - tette fel önmagának a kérdést, melyben úgy érezte, benne van már a válasz is. És azzal is tisztában volt, ez most már nem maradhat csupán az ő titka, mielőbb meg kell osztania az övéivel a messzi Etiópiában, hogy Krisztus által ők is más emberré válhassanak.

MEGHITT BESZÉLGETÉS A VERANDÁN

Csodálatosan békés délután.

Benne van teljes életünk.

*Ülünk egymással szemben,
beszélgetünk.*

*Egyszerű és jó vagyok,
mint világ fölött lebegő
madár. Te átlátszó vagy,
tisztá, mint a levegő,*

*mint üvegkorsóknak friss vize,
melyen átcsillan a nap.*

Én szomjas vagyok

s te nem tagadod meg tőlem magadat.

Dsida Jenő

Hallotta?

SZABAD A HALÁLBA SEGÍTÉS NÉMETORSZÁGBAN

A német püspöki konferencia tiltakozásának adott hangot.

Németországban a Katolikus Egyház és a protestáns egyházak élénken tiltakoztak, amikor a német szövetségi alkotmánybíróság a német alaptörvénnyel ellentétesen nyilvánította az öngyilkosság üzletszerű elősegítését tiltó jogszabályt.

Korábban három évig terjedő szabadságvesztéssel vagy pénzbüntetéssel sújtották az eutanázia üzletszerű – nem feltétlenül nyereségre törekvő, de rendszeresen, professzionálisan végzett – támogatását.

A bíróság véleménye szerint az általános személyiségi joghoz hozzátartozik a halál önálló megválasztásának joga, amely az élet befejezésének szabadságát és az ehhez önkéntes alapon nyújtott segítség igénybe vételének szabadságát is jelenti.

Karl Jüsten, a német püspöki konferencia képviselője a Vatican News kérdésére válaszolva elmondta, hogy az élet védelme immár nem élvez abszolút prioritást. A főpásztor ijesztő paradigmaváltásnak nevezte, hogy a halál megválasztásának a szabadsága előrébbvaló lett, mint az élet védelme.

Az emberek érzik, hogy nem önmaguknak kell véget vetniük az életüknek. Ezt kellene általánosan megerősíteni és támogatni azáltal, hogy segítséget nyújtunk nekik, amikor meghalnak, de nem azért, hogy meghaljanak. A halálba való átmenet idején akarunk segíteni, de nem az öngyilkosságban való segédkezéssel, vagy az arra való biztatással.

Az elmúlt években jelentős javulást tapasztalunk a palliatív ellátás területén, az erőfeszítések lassanként éreztetik hatásukat – mondta Karl Jüsten püspök. – Ezért nem értem a bíróság döntését: hiszen nem mérlegelték, van-e más módja is az emberi szenvedés enyhítésének. Összességében minden erőnkkel támogatjuk a katolikus kórházakban és hospice-házakban a palliatív ellátást.

(Forrás: vaticannews.va)

Magyar alkotás nyerte a Mirabile Dictu - Nemzetközi Katolikus Filmfesztivál legjobb rövidfilmnek járó díját

A *Tekintetek* című kisjátékfilm nyerte a 10. alkalommal megrendezett Mirabile Dictu - Nemzetközi Katolikus Filmfesztivál legjobb rövidfilmnek járó díját Rómában.

A *Tekintetek* című a kisjátékfilm a Médiatanács támogatásával született meg a Magyar Média Mecénatúra program keretében.

A film az 1919-ben tragikus körülmények között elhunyt szentendrei káplán, Kucsera Ferenc utolsó napjáról szól. Kucsera Ferencet 1919 júniusában hurcolták el a tanács hatalom vörös katonái, hogy kivallassák, majd végül kivégezzék. A rövidfilm neki állít emléket, kapcsolódva a Kucsera-emlékévéhez.

A filmet Szentendrén forgatták, rendezője Balogh Ernő Zoltán, a főbb szerepeket Jászberényi Gábor, Sütő András és Horváth Károly alakítja. Az operatőr Halper Simon, a zeneszerző Egerváry Dávid, a producer Halper Dávid.

A Mirabile Dictu filmfesztivált idén tizedik alkalommal írták ki és 1600 versenyműből választotta ki a zsűri a legjobbakat. A díjátadót a napokban tartották Rómában.

A *Tekintetek* a legjobb rövidfilmnek járó első díjat szerezte meg, amelyet a rendező Balogh Ernő Zoltán vehetett át. A Mirabile Dictu fesztiválon eddig még sohasem nyert magyar film.

(Örömmel adjuk hírül, hogy a film a szentendrei plébánia jóvoltából már hozzánk is megérkezett. A júniusi vetítéskor vászonra kerül majd. A Szerk.)

Rónay György:

Feketerigó

Odafenn a fenyőfa hegyén,
mindig a legtetetején
fütyül a feketerigó,
fütyüli, hogy élni jó.

Már szinte az alkonyi égen,
fekete pont a bársony kéken:
mintha egy kotta fekete feje
hirtelen énekelni kezdene.

Vagy mintha a Tavasz keze írna
víg verset az égi papírra;
tintája az öröm, a remény:
mint gyöngy remeg a tolla hegyén.

Azután nem bírja tovább
a tulajdon gondolatát:
kis szíve boldog bódulatát,
s azt, hogy oly gyönyörű a világ:

Lecsöppen a csepp örömeiben,
s most ott ül a fenyőfa hegyén fenn,
mindig, mindig a legtetetejében:
csepp öröm a világ tengerében,

amitől az egész Föld fényes,
amitől a világ színe szép lesz,
s az áttetsző alkonyi oldott
kékben a világ szíve boldog.

És habkönnyű lesz, aki hallja.
Visszhangzanak a szívek a dalra.
Hallod-e: tíz, húsz, száz, millió, millió!
Taníts meg örülni, feketerigó!

Humorsarok

Olga nővér a zárdaablaknál ül, s az otthonról kapott levelet bontogatja. Talál benne egy tízdolláros. Lenéz az ablakból és meglát egy rongyosan öltözött embert, aki a lámpaoszlophoz támaszkodva álldogál. Olga nővér gyorsan ráírja egy darab papírra: "Van remény - Olga nővér". Becsomagolja a tízdolláros és ledobja az ember lába elé. Az felemeli, majd értetlen arccal megbillenti a kalapját, és elmegy.

Másnap szólnak a nővérnek, hogy egy ember mindenáron beszélni akar vele. Olga lemegy a kapuhoz és ott találja a tegnapi embert, aki szó nélkül átnyújt neki egy köteg bankjegyet.
- Hát ez meg mi? - kérdezi a nővér.
- Hatvan dollár. A nyereménye. Van Remény öt az egyhez befutott.

Zárójelentés: az ellátási eset lezárásakor a betegnek átadandó dokumentáció, amely a kórlap kivonatának tekintendő. Klasszikus felfogás szerint a zárójelentés levél a kezelőorvosnak, amely összefoglalja a beteg ellátásával kapcsolatos tudnivalókat és a későbbi teendőket.

Moziban voltunk

Szabó István Oscar díjas filmrendező legújabb filmjét, a Zárójelentést néztük meg.

A film története röviden összefoglalva. A fővárosi jó nevű kardiológus professzort, kórházának bezárása miatt nyugdíjazzák. A hirtelen rászakadt szabadsággal nem tud mit kezdeni. Édesanyja kérésére visszamegy a szülőfalujába, körorvosnak.

Feladja városi életét, magára hagyja operaénekes feleségét és visszaköltözik fiatalkorának színhelyére.

Visszatérés a szülői házba, gyermekkorának emlékei egy kellemes nosztalgikus történetet vetíthetne elénk, keretbe foglalva egy alkotó életet. Ám mégsem ez lesz...

A film egy kisközösségen keresztüli korszak, sőt korszak az országról. A hazatérő orvost tárt karokkal, szívélyesen fogadja a polgármester, mindent megígér neki, csak vállalja el a régóta betöltetlen orvosi állást. A rendelőben – ahol még édesapja is dolgozott- fiatalkori szerelme, Marika az asszisztense. A plébános, gyermekkori barátja és cinkostársa. A falu lakói a múltjának darabjai, felmenőiket, történetüket ismeri. A helyi tanítónő, aki több évtizede özvegy. A zöldegyes, akinek színésznői álmait félbetörte egy tragédia. A falu poétája, a postás. A gyermekét elvesztő álmatlanságban szenvedő apa. A padon ücsörgő szemlélődő idős férfi. A családjáért robotoló pék.

A falu előtt nincsenek titkok, de mindenki ragaszkodik a látszat fenntartásához. Ebbe az „idillbe” érkezik az orvos, a gyógyító. Hamarosan felismeri, hogy itt bizony nem sok minden változott. Ártatlan beszélgetései a tanítónővel, az egész falu figyelmét felkelti. Rá kell döbennie, hogy a visszatérés nem volt a legszerencsésebb döntése. Az orvos előtt mindenki megnyílik, sorsok, tragédiák bontakoznak ki. Várják a gyógyulást a gyógyítást, de csak külső személytől.

A polgármester a település felvirágoztatásának projektjén dolgozik, gyógyszálló építésétől remélve a fellendülést.

A változás útjába álló doktor múltjából előásott kompromittáló történettel, miszerint börtönviselt, a falut sikerül megosztani, a bizalmatlanság beköltözik a lelkekbe, az orvosi rendelő üresen gong. A tanítónőt öngyilkosságba hajszoló rosszindulat már a közösség, a falu teljes szétesése. A professzor igyekszik talpon maradni, miközben rádöbben arra, hogy a polgármester mindenre képes a hatalomért és a pénzért. A vidéket is áthatja a trükközés a pályázatokkal, a közvélemény befolyásolása, a zsarolás, sárdobálás.

A főszereplő Stephanus professzor szerepében Klaus Maria Brandauer, alázattal fogadja a kistülvő polgármester manipulációit. El kellene fogadni amit az édesanyja kije-

lent, hogy a faluban a polgármester az úr? Maradjon, vagy lépjen tovább?

Stohl András csípőből hozza a pénzéhes polgármestert. Eperjes Károly testhezálló szerepben plébánost alakít. Megdöbbenő volt a közelmúltban elhunyt Andorai Pétert látni. A tanítónőt Énekerzsit Kerekes Éva személyesíti meg. Udvaros Dorottya a főszereplő felesége igazi divaként jelenik meg a filmben.

A természeti képek ellensúlyozzák az értéktelenedő falu sivárságát. Klasszikus jelenet az erdőben sétáló plébános és orvos elmélkedése. A patakban álló énekkar a vízcso-

bogásából szerez ihletet.

A gyermekkori játékok idézi amint a plébános és az orvos libikókázik a hajnali derengésben.

Stephanus doktort meghurcolja a faluja, érdekes módon nem védekezik, nem kiabál, szemlélődve csendben figyeli a gonosz által megszállt települést. Túllép a kicsinyességen és statisztaszerepben tér vissza az ope-

rában- így az álmából valóság lesz.

Dokumentációt megkaptuk, javasolom olvassuk-nézzük meg alaposan!

Balogh Kati

A NÉGY MUSKÉTÁS

Volt egy érdekes álmom... Egy vasútállomáson voltam, és a kasszánál sorban állva vártam, hogy megvásárolhassam a jegyemet. Mire az ablakhoz értem, a pénztáros kisasszony közölte velem, hogy elment a vonat. Mondtam neki, akkor adjon egy jegyet a következőre. Azt mondta nincs következő... Ez a vonat volt az első és az utolsó. Lekéstem, nincs több. "Akkor nincs remény?" - Kérdeztem.

Azt mondta: „De van, menjen busszal.” 😊 :)

A REMÉNY flexibilis. Nem esik kétségbe, ha nem az elképzelések szerint alakulnak a dolgok. Túl lát a körülmények szülte helyzetben, és mindig megtalálja a megoldást. De nem egyedül dolgozik, hanem együtt Hittel és Szeretettel. Mint a három testőr. (Athos, Porthos, Aramis.) 😊 :)

HIT – a reménylett dolgok valósága, (Zsid. 11:1) de mivel halott önmagában, (Jak. 2:17) kell még Valaki, aki cselekvővé, azaz élővé, elevenné teszi. Ő pedig nem más mint SZERETET. – Aki tűr, hisz, remél, elvisel. (1 Kor. 13:7)

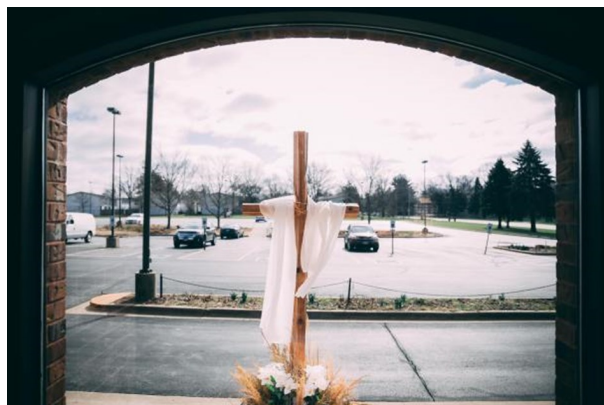
A hit remél, a remény hisz, a szeretet pedig, - sok más cselekvő tulajdonságával együtt - hisz és remél egyszerre. Hogyan lett ebből a három drága testőrből négy muskétás?hát úgy, hogy találkoztak D'Artagnan – nal. Engem is bevettek a csapatba.

Velük vagyok teljes, s Ők, velem teljesekek. Bennem válnak láthatóvá értékeik, rajtam keresztül viszik véghez csodáikat.

Hiszek, remélek, szeretek. Egy csapat lettünk. Velem vannak, és én velük vagyok.

Hiszen: „Egy mindenkiért, mindenki egyért!”

Pintér Béla blogjából

A feltámadás kapcsán szeretek jövendölgetni, rémüldözni, diadalmaskodni, lesz majd nagy apokalipszis, még a bőr is leperzselődik rólunk, dögvész, pestis, kolera, árvíz, lávaömlés, földrengés, Notre Dame-égés, vér fog folyni, hullanak a népek, mint a legyek. Akkor majd megfizetnek szépen a bűnösöknek, én meg jól ki leszek tüntetve, mint az Úr választottja, a hónap dolgozója, a meccs embere, én, az engedelmes óvodás, az illedelmesen kifésült hajú, az ünneplőruhás, a halkszavú, a keményvonalas.

Istennek van egy rossz híre számomra, a feltámadás nem itt van vagy ott van, nem a teológiai könyvekben, nem a homályos jövőben, nem a rettentő holnapban, hanem itt, a húsomban, a csontomban, a repedező kérgű szívemben.

Felejtsem el a távoli galaxisban világitó, huszonnégy órás portaszolgálatot, az egyenruhában kókadozó, bizonytalan korú recepcióst, aki valahol a Tejút mentén őrzi a hatalmas Hívógyárat, és majd sokára, nagyon sokára kiderül, van-e érvényes belépőkártyám, kódszámom a kongó ipari csarnokba. Itt ül előttem Jézus, tartja a bemártott falatot, tegyem meg, amit szeretnék tenni. Én meg választhatok, mindig van választásom, elfuthatok feltámadott magam elől, elbújhatok a saját tetemem mögé, fellógathatom magamat a fára, fejre is állhatok.

Rám néz Jézus, és van egy rossz híre, kakaskukorékolásig háromszor fogom elárulni. Remek hír ez a rossz hír, ugyanis mostantól nem kell ráfeszülnöm, hogy tízes skálán mennyire szeretem őt, csak azzal büszkélkedhetem, hogy ő hűséges mindvégig, még azon is túl. Visszajön, és lazán rákérdez, ugyan szeretem-e. Szeretné tudni. Szeretné, ha kimondanám a füle hallatára, a

saját fülem hallatára. Csak, hogy biztos legyen benne, mi az, amit szeretnék, ha ki tudnék tartani mellette hűségben.

Jön velem Jézus, és végighallgatja kedvesen, hogy minden el van szúrva, minden el van veszve, megfeszítették az Urat, pedig semmi rosszat se tett, ez vár miránk is, pedig

semmi jót se tettünk. A fizetés kevés, az anyós kibírhatatlan, a király meztelen, a benzin ára megyen felfelé, én így nem vagyok hajlandó tanítani, sem gyógyítani, sem prófétálni, megyek vissza halászni, arra legalább megvan az engedély. Jézus bólint, elmagyaráztatja az írásokat, és megtöri a kenyeret. Beállít Jézus, nézném meg a sebeit, nem festve vannak-e véletlenül. Nem átérés-e az egész, amit ezer évek óta előlegeztek a próféták? Nem lehet-e, hogy félreértés történt? Nem lehet, hogy ő összevisz-sza beszélt három éven keresztül, voltaképp nem is szeret annyira, nem is bocsátott meg, nem is áldozta fel magát, tévedésből ment a keresztre, és igazából nekem van igazam, amikor berogy a hitem, mint eső súlyától az őska ponyva? Zuhog a hidegzuhany a nyakamba, elfelejttem tesztelni azt a sebet, belenyúlni mélyen, hogy tapasztalati úton győződjek meg, mert ugye felvilágosult ember vagyok, természetudományos a világnézetem. Elém toppan Jézus, feje és haja mint a hófehér gyapjú, szeme mint a lobogó tűz, lába mint a kohóban izzó sárgaréz, hangja mint a nagy vizek zúgása, jobbjaiban hét csillag, szájából kétélű hegyes kard tör elő, arca mint a teljes erejében ragyogó nap.

A menüben van két választásom, feltámadjak vagy maradjak langyos. Lángra lobbanjak, szerelembe essek vagy eljárógassak templomba, mert a májammak jobbat tesz, mint a kocsmá. Itt hordjam-e őt húsomban-csontjaimbán, folytonos hálaadásban, dicsőítésben, mint izzó jelenlétet vagy hozzam le nulla-nullára a meccset, aztán majd meglátjuk. Nem eszik olyan forrón. Húsvét lesz jövőre is.

Lackfi János

Dr. Fekete Ágnes ÚTKERESZTEZŐ- DÉS

Néha útelágazásokhoz érünk. Nehéz jó szempontokat találni a döntéshez. Sok esetben vagy nagyon konformistán vagy nagyon lázadó módon döntünk.

Időről időre elmegyünk családotul moziba. Egy ilyen alkalommal a film előtt egy reklámfilmlet mutattak be. Egy férfi sétál a gyönyörű színekben játszó őszi erdőben. Egyszer útkereszteződéshez ér. Két út van előtte, ahogy a régi énekekben is énekeljük. A főhős nem tudta, melyiket válassza. Jobbra kék turistajelzés, balra zöld. Egy darabig tekintget jobbra is, balra is, láthatólag nagyon nehéz döntenie. Végül fogja magát, bemegy a bozótba, ami szemközti található. Majd eltűnik a csipkebokros erdei növényzetben. Ekkor megszólal egy hang: Élj úgy, ahogy élhetnél!

Anyira megdöbbentem, hirtelen nem tudtam, most nevetni vagy sírni kell. Ne válaszsd a megszokott utakat, mert az nem te vagy - úgymond -, hanem jól szűrj ki magaddal, és menj a "susnyákba". Törd fel a magad útját, hiszen te egyéniség vagy! Valami ilyenféle értelmet vélttem a filmben felfedezni. A mindenit! - mondom magamban. Megszülettek az új programfilmek, az új filmhíradók, ahol már nem mozgalmi énekeket hallhatunk, hanem az önmegvalósítás himnuszát. Ami azért is megdöbbentő, mert a film maga mutatta be képekben, hogy ez mekkora örültség. Mindenki valamilyen rendbe kerül előbb-utóbb, mindenki valamiféle konvenció szerint fog élni. Ha nem az öltönyösök, akkor a bőrdzsekisek közé fog tartozni, vagy ilyen, vagy olyan társaságba keveredik.

Az életnek nem ez a lényege. A valódi kérdés nem az, hogy melyik úton járok, hanem hogy ki vagyok én? Milyen a szívem? Sem a hagyományok mindenek fölé emelése, sem a hagyományok eltírása nem vezet sehova.

A Biblia egyik szép alakja Rúth, egy fiatalon megözvegyült pogány asszony. Ő is halad az úton anyósával. Útelágazáshoz érnek, és ez a meny, minden emberi logika ellenére, nem válik el az anyósától, hanem hűséget esküszik neki: néped az én népem, Istened az én Istenem. Nem hagyalak egyedül, kitartok melletted. Itt legyökerezem, mert ezen a gyökéren szeretnék ágat növesztetni, és gyümölcsöt hozni.

Aki mindenáron a saját útját keresi, nem fog gyümölcsöt teremni. A pillanatok látványai megjelennek életében, lehet, hogy óriási adománygyűjtő akciót szervez, de hosszútávra kiható gyümölcsöt képtelen teremni. Hiszen hűség nélkül nincs élet. Vannak csapások az erdőben, vannak ötletek, de élet csak a hűségben van. És nem a másikat kéri számon az ember...

Isten leszállt Siófokon?

Somogyi Csaba

Vágytam a jelenlétére, át is éltem, aztán valami hirtelen megváltozott. Bennem vagy körülöttem?

Balatonszárszóra robogott a vonat. Különleges hétvégére utaztam, ami Isten gyógyító jelenlétéről szól. Sajnáltam, hogy vonattal kellett mennem, életem során rengeteget vonatoztam, és a rossz tapasztalataimmal Dunát lehetne rekeszteni. Arra gondoltam, ha már így *kell* történnie, legalább a legjobb szolgáltatást vegyem igénybe, hátha valami jó is kiszülhet ebből az útból. Első osztályra vettem jegyet, nyugalomra, pihenésre, csöndre, tisztaságra vágytam.

Hosszú kilométereken át egyedül utaztam a kabinban. Csodáltam a számtalanszor látott tájat, kényelmesen tapasztalkodtam az ülésen. Szép ruhámhoz intelligens arcot vágtam, kihúzott testtartásommal igyekeztem jelezni az éppen arra járó utasoknak: ez tényleg az első osztály, ezért csak akkor üljenek le, ha ők is jól öltözöttek, és tudnak viselkedni. Nem is nyitottak be a kabin ajtaján, ennek valószínűleg sokkal prózaibb okai voltak, mint hogy nem akarták megzavarni az én ideális képmemet az útról.

Balatonvilágosnál jártunk, ahol végre elém tárult a csodaszép balatoni panoráma. Néhány percig egészen jól látszódott a tó Tihany és Balatonkenese közötti része. Ragyogóan sütött a nap, fantasztikus élmény volt, ahogy betűzőtt az üres, *elegáns* kabinba. Egyedül voltam, igazi *minőségienidőnek* éltem meg. Hálát adtam ezekért a pillanatokért, megéltem a csöndet, az áldott egyedüllétet, és úgy éreztem, mintha Isten is ott ült volna a kabinban. Ketten utaztunk Balatonszárszóra, közösen csodáltuk a teremtett világ szépségét. Arra gondoltam, ezt tényleg meg kell becsülnöm, mert ritka pillanatokról van szó, az is lehet, hogy hamarosan véget ér ez a hétköznapi, mégis különleges élmény.

A vonat megállt Siófokon. Reménykedtem, hogy egyedül maradhatok a *szent* kabinban, ahol egyértelműen átéltem Isten jelenlétét. Két férfi ült be, egyikük pólóján vörösön, hatalmas betűkkel világított az egyik közismert angol szitokszó. Olcsó sört bontottak, hangosan beszélgettek. Egyikük éppen most lett apuka, megtudtam, az asszony nagyon bánatos, hogy a férje nem lehetett vele a szülés-kor. Majd túlteszi magát rajta, ne parázz – nyugtatta meg a másik. Tejfakasztó buli is volt, ahol leitták magukat a haverokkal a sárga földig. Egyéb, intimebb részletekről is szó esett.

Szomorúan és lassan hajtottam le a fejemet. Mi történt? Megjelent két idegen, akik kulturálisan, társadalmilag különböznek tőlem és mindent tönkretettek? *Beszennyezték*, amit szentként éltem meg? Hová tűnt Isten? Talán leszállt Siófokon? Kész, vége, eddig tartott az áldott egyedüllétem, ahol Istennel lehettem? Hogy merik megzavarni ezt a különleges helyzetet? Nem szégyellik magukat? Ilyen kérdések kattogtak a fejemben, míg végül megérkeztem Balatonszárszóra.

A hétvége során valóban sokat tanultam Isten gyógyító jelenlétéről. Ő akkor is ott van velünk, ha ezt nem tapasztaljuk meg. Sokszor vágyom természetközeli helyekre, ahol egyedül lehetek és átélhetem Isten jelenlétét, de ő ott van, amikor fellöknek a metrón, amikor társadalmilag kü-

lönböző emberekkel találkozom. Ott van, amikor a legkevesbé sem tapasztalom az ő jelenlétét. Nem szállt le Siófokon, végig velem volt és most, amikor ezeket a sorokat írom, itt van velem.

Nagyon szeretnék, de nem tudjuk birtokolni őt. Sokszor esik szó arról, hogy ő mindenütt jelen van, de azt tapasztalom, csak akkor hisszük ezt el, ha éppen megéljük a vele való kapcsolatot az adott helyen és időben. Ha megtapasztalom a jelenlétét, akkor ott van, ha nem élem át, akkor nincs ott. Jelenlétének azonban nem feltétele, hogy én hogyan élem meg az adott pillanatot. Jézusnak szüksége volt arra, hogy elvonuljon a pusztába és Istennel legyen, de az Atya akkor is vele volt, amikor vámszedőkkkel, prostituáltakkal ült le egy asztalhoz, vagy amikor a tömeg meg akarta kövezni őt.

Nagyon hangsúlyos számomra a *jelenlét* szó első része. Jelen. Nagyon könnyen kikerülök ebből a gyógyító jelenlétből, ha állandóan a múlton rágódom, vagy aggódom a jövő miatt. Ha elvárásokra, ítéltetésekre, nem egyenrangú kapcsolatokra figyelek. Ha emberek tetszését és dicsőségét keresem a mindenütt jelen lévő és gyógyítani akaró Isten helyett. Ha folyton agyalok a sebeimen ahelyett, hogy odaengedném Istent a sebeimhez.

Az, hogy különleges pillanatokban lehetett részem a vonaton, csoda. Isten jelenléte, *inkarnáció*, megtestesülés. Bennem, általam, lélekben. Szintén csoda, hogy ehhez nem feltétlenül kell kivonulnom csöndes, elhagyatott helyekre, és nem biztos, hogy mindig megtapasztalom a

templomban, istentiszteleten. Aki vágyik Isten közelségére, átélheti, de amikor túlterheljük magunkat a gondolatainkkal, agyalásainkkal, bűneinkkel, a meg nem bocsátásunkkal, sok-sok gátat állítunk fel. Rájöttem: gyógyulásom egyedüli akadályá én magam vagyok, az önző énem, amely kontrollálni akar mindent.

Visszafelé már nem kellett vonaton utaznom. Ahogy a fővároshoz közeledtünk, arra gondoltam, hogyan fogom megőrizni azt a sok áldást, amit a hétvégén átéltem.

De ez már újabb történet...

Túrmezei Erzsébet:

Tavaszi áradás

Nem, aki árva,
nem, akit kifosztott az élet,
nem, aki másutt nem lel menedéket,
nem, akit aggá gyötörtek a gondok...
Krisztust szolgálni az induljon el,
aki boldog!

Akinek boldogsága egyre nő,
s kicsap, mert lelke szűk medrébe nem fér.
Elindul adni. Ad és vissza nem kér.
Szolgál. Kicsinek, nagynak, mindenütt,
mindenkinek. Bérré, hála nem vár.
Alázatosan fölfelé tekint,
ha itt is, ott is fölragyog egy szempár.
Tavasz fuvall a hófödte hegyekre,
s a megáradt folyó ha partot átlép,
tudjuk mi mind, nem is tehetne másképp.
Ha Krisztus fénylő napja rámosolygott,
adni, szolgálni így indul el az,
aki boldog.

Lelkiismeretvizsgálat

Huszonöt kérdés, melyek segítségével az erények tükrében vizsgálhatod meg szívedet és életedet:

1. IRGALOM? Isten késedelmes a haragra, de kész a könyörületre és a megbocsátásra. Késedelmes vagy a haragra és kész a megbocsátásra, vagy könnyen haragszol és nehezen könyörülsz?

2. ÖNMÉRSEKLET? Azt eszed, amit szeretsz, vagy azt, ami egészséges a testednek, amely a Szentlélek temploma és az élő Isten tabernákuluma? Az evésért élsz, vagy azért eszel, hogy élj?

3. SERÉNYSÉG? Amint megszólal az ébresztő, felkelsz és elkezded a reggeli imát (az Opus Dei alapítója a hősiesség pillanatának nevezte ezt :) vagy benyomod a szundit és lustálkodol?

4. TISZTASÁG? Rossz gondolatok foglalkoztatnak vagy élvezettel foglalkozol velük?

5. SZOLGÁLAT? Elvárod, hogy kiszolgáljanak, vagy arra törekszel, hogy te szolgálj másoknak?

6. ÖRÖM? Mindenkor örvendezel az Úr Jézusban és a Szentlélekben, vagy mindig találsz okot és módot a panaszkodásra?

7. TÜRELEM? A türelem megtestesítője vagy, vagy azt akarod, hogy a dolgok akkor és úgy történjenek, ahogy te elgondoltad? Jellemző rád ez az ima? „Uram, adj nekem türelmet, de azonnal!”

8. ENGEDELMESSÉG? Kész vagy engedelmeskedni Isten akaratának, ahogy a törvényes hatalom, az Egyház, a körülmények kívánják, vagy „szent és sérthetetlen” jogaidat véded?

9. ÖNMEGTAGADÁS? Kész vagy és készséges vagy, hogy megtagadd ma-

gad, felvedd a keresztedet és kövesd az Úr Jézust, vagy mindig kibúvót és könnyebb utat keresel?

10. SZELÍDSÉG? Igyekszel a Mester példáját követni, aki szelídnék és aláztos szívűnek mondta magát, vagy nyers, sértő, követelőző, bántó vagy másokkal?

11. HIT? A hit embere vagy (a hegyeket mozgató hité), vagy olyan, akinek a hite bizonytalanul tántorog és folyton változik, mint a széljárás?

12. BIZALOM? Az Úrban bízol, aki kősziklád és várad, vagy érzéseid és érzelmeid csalóka útján jársz?

13. SZERETET? Teljes szíveddel, teljes lelkeddel, teljes elmédvel szereted Istent, vagy engeded, hogy az önzés és az egoizmus uralkodjék rajtad?

14. REMÉNY? Mindig és mindenütt Istenben remélsz, vagy az élet megpróbáltatásai, kudarcai közepette átadod magad a kétségbeesésnek?

15. ERŐSSÉG? Túl nagy terhet jelentenek válladnak az élet keresztfjei és szenvedései, vagy készen állsz rá, hogy Jézussal együtt egészen a Kálváriáig vidd a kereszted, hisz ez az út a feltámadás dicsőségébe vezet?

16. MENNYORSZÁG? Mindig a földi dolgokat és az evilági értékeket tartod szem előtt, vagy szíved, elméd és lelked az örök célra, a mennyországra irányulnak?

17. SEGÍTÉS? Mindig készen állsz, hogy azonnal segíts bárkinek – főként otthon a családban –, vagy folyton azt várod, hogy mások segítsenek neked?

18. IMÁDSÁG? Lelked lélegzetvétele, belső életed éltető vérárama az imádság, vagy lanyha és hanyatló az imaéleted?

19. ISMERET? Szeretnél folyamatosan növekedni Isten ismeretében és szeretetében, vagy mindez megrekedt, unalmassá és érdektelenné vált számodra?

20. ALAP ÉS ÉRTÉKREND? Isten a léted alapja és meghatározója? Érték-

rendben Isten áll az első helyen; mindig Ő a legfontosabb számodra?

21. MEGBOCSÁTÁS? Életed során mindig, mindenütt megbocsátasz, vagy vannak emberek, akikkel szemben még mindig van benned harag vagy neheztelés? Ez lehet lelki békétlenség oka.

22. ÉHSÉG? Jézus azt mondta, hogy nem csak kenyérről él az ember, hanem minden igével, amely Isten ajkáról származik. Te mire éhezel? Hatalomra? Élvezetre? Hogy tiszteljenek? Hogy csodáljanak? Hogy te légy a közép-pontban? Vagy Isten után éhezel? „Keressétek először az Isten országát és az Ő igazságát, s minden más megadatik hozzá!”

23. SZENVEDÉS? Panaszkodásra, haragra, keserűségre indít a szenvedés? Vagy egyesíted szenvedésedet Jézuséval, és engeded, hogy megszenteljen a szenvedés?

24. JÉZUS? Jézus számodra a kezdet és a vég, az alfa és az ómega, az Út, az Igazság, az Élet, Táplálékok és életed értelme? Vagy hamis bálványok állnak életed oltárán? Pénz? Élvezet? Pornó? Alkohol? Drog? Hiúság? Hírnév? Szerencsejáték? Tévé? Internet? Elektronikus média? Mi uralkodik rajtad?

25. MÁRIA? Lelki életed árva, mert hiányzik belőle a Szűzanya? Vagy életed, édességed, reménységed Ő: Édesanyád, akire egész életedet rábízhatsz: örömeidet, bánataidat, sikereidet, kudarcaidat, kísértéseidet, sőt bukásaidat is?

LELKIISMERETVIZSGÁLAT

E provokatív kérdések segítségével őszintén megvizsgálhatod szívedet és életedet szobád csendjében vagy az Oltáriszentségben valóságosan jelen lévő Jézus előtt. Ha sokszor elbotlunk is, Isten irgalma messze felülmúlja bűnösségünket. „Ahol elhatalmasodik a bűn, túllárad a kegyelem” (Róm 5,20). Bizzál Istenben!

párKatt.hu

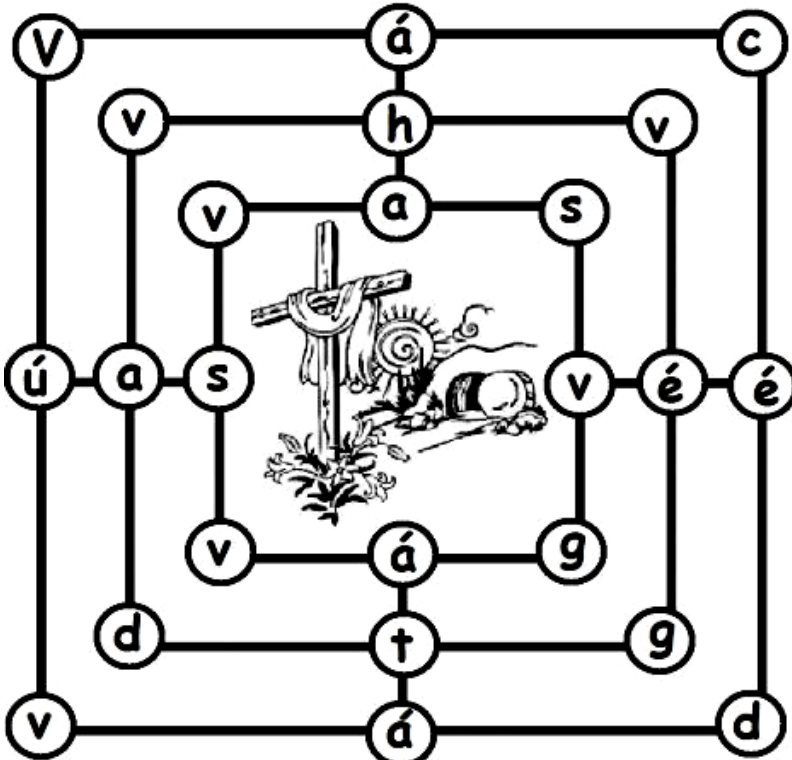
Telefonon egyeztetett időpontban lehetséges elvégezni a húsvéti gyónást. Szívesen rendelkezésre állok! Keressenek!

Lóránt atya

G y e r m e k o l d a l

MI A NEVE ANNAK AZ ÜNNEPNEK AMIKOR JÉZUS LEGYŐZTE A HALÁLT?

Húzd át az egy vonalban lévő értelmes hárombetűs szavakat! Azokat a betűket, amelyeket már kihúztál, ne használd fel újra, vedd úgy, mintha levetted volna a tábláról. A megmaradt betűket olvasd el sorban!

Asszonyok mennek a kőszírhoz, de Jézust nem találják!
Fogadok, hogy neked sikerül megtalálni Őt ezen a VARÁZSKÉPEN!

Hévízi Indián vízitúra

Február 29-én reggel nyolc órakor indultunk a kopjafáktól az Atya buszával (a Pirossegű páviánnal) Hévízre. Rövid időn belül meg is éreztünk a túra helyszínére. Kis Indián – a vezető- tartott egy rövid oktatást a csapatbeosztásról, a mentőmellények használatáról, az evezésről és a helyszín tisztántartásáról. Az oktatás után lesétáltunk a folyópartra és elfoglaltuk a kenuinkat. A kenukban lévő mentőmellényeket felvettük és már mehettünk is a vízre. Minden csónakba négy ember evezett, az én csapatomban Míra volt a kormányos, Attila, Dominik és én voltunk a legénység. Az első kanyar után kezdtem érezni közöttünk az összhangot. Voltak komoly megpróbáltatások, mint például a nád és a békalencse ami miatt nagyon nehezen lehetett evezni, és sokszor bele is ragadtunk. A legnagyobb kihívást a szél okozta, mert akaratunk ellenére is keresztbe fordított minket a folyón és csak sok türelem és kemény munka árán tudtunk visszafordulni. Amikor már kezdtünk elkedvtelenedni, nekiálltunk énekelni egy aranyos kis dalt a Megy a gőzös dallamára:

„Megy a csónak, megy a csónak Hévízre,
A hévízi a hévízi állomásra,
Elöl ül az Attila,
hátról meg a krumplifejű kormányos.”

Ezzel a kis dallal egy új lendületet kaptunk és eveztünk tovább. Az út végére nagyon elfáradtunk és még a szél is megfordított, de segítettek nekünk visszafordulni és eljutottunk a célba. Az evezés után fáradtan beültünk a buszba és jöttünk hazafele. Út közben közösen énekelünk az Atyával egy népdalt.

Mindenki élményekben gazdagon és fáradtan ért haza.

Bogi, 8.o.

Elmúlás és megújulás

„Makacs elmúlás tolja a világot
maga előtt, mint bányász a szenet,
melyet kifejtett, darabokra vágott.
De mélyben, egyben él, aki szeret”

József Attila

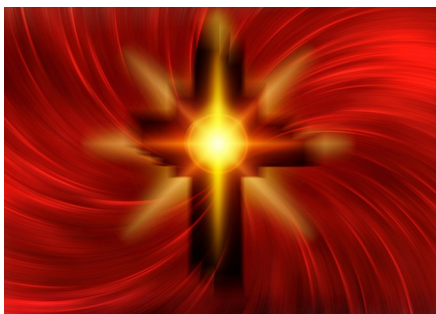
Egyszer egy indiai hercegnő az édesapjától kapott egy gyönyörűsége aranygyűrűt. Örömeiben elment, fölkeresett egy hindu bölcsöt, és így szólt hozzá: „Kérlek, vésd ebbe a gyűrűbe valamit, ami a szomorúságban vigasztalni, a nehéz időkben bátorítani, a boldogságban pedig óvatosságra fog inteni engem.” Másnap a hercegnő ismét kezébe vehette a gyűrűt, melybe mindössze egyetlen szót vésett bele a bölcs: elmúlik.

Eddig a történet, melyet érdeemes továbbgondolni. Bizonyára a hercegnő is elcsodálkozott e rövid szócskán, de aztán megértette, az elmúlás nem is annyira ördögtől való dolog, miként eddig gondolta, mert vigasztalást, bátorítást és figyelmeztetést is hordozhat. Az elmúlás első olvasatban számunkra sem jelent mást, mint veszteséget, fájdalmat és pusztulást. „Az elmúlástól tetten érten” állunk, amikor fájó szívvel végső búcsút veszünk valakitől, akit ismertünk, szerettünk. Azonban nem csupán az életünket fenyegeti az elmúlás, hanem a dolgainkat, a kapcsolatainkat, a munkánkat, a mindennapjainkat, benne minket magunkat is. Az idő sodrásában élve egyre inkább úgy érezzük, hogy egymást kergetik a napok, s alig kezdjük el a hetet, máris befejezzük. Hasonlók lettünk a *Sodrásban* című film főhőiséhez, aki 42 napig sodródik az óceán hullámain, míg meg nem találják ide-oda hanyódo hajóját.

Minket a múltó idő sorozat viharos gyorsasággal az elmúlás felé, mely mély és hatalmas tengerként fenyeget bennünket. Az elmúlás számunkra a vég kezdete, vagy a kezdet vége, de sohasem egy új kezdet. Túlságosan sok traumát okozott már ahhoz, hogy reménykedni tudjunk, vagy valami jóra gondoljunk vele kapcsolatban. Ezért igyekszünk megfelelni róla, úgy tenni, mintha nem lenne, mintha örökké élnénk, és elhinnénk, semmi se mulandó. Ily módon megszabadulunk az elmúlás szorongató érzésétől, de fixáljuk, mintegy „betonozzuk” magunkat a saját sorunkba, életünk pillanatnyi adottságaiba. Ahol ugyanis nincs elmúlás, ott nincs változás, megújulás, ott mindig minden marad a régi. Ahol nem múlik el a régi, ott nem születik meg az új. „A régiek elmúltak, imé újjá lett minden” (2Kor 5,17), mert Isten csak az elmúlás után képes újat cselekedni, újjáteremteni.

Ezékiel látomásában a völgy tele van kiszáradt csontokkal, melyek maguk is az elmúlás szimbólumai. És az Úr így szólt a próféta által: „Én lelket adok belétek, és életre fogtok kelni, a csontok pedig egymáshoz illeszkedtek, és újra emberré lettek. Akkor lélek szállt belétek, életre keltek, és talpra álltak, igen-igen nagy sereg volt” (Ezékiel, 37). Az Isten számára az elmúlás, a változás a megújulás alapja. Nem csupán vég, de kezdet is, mert „minden végben kezdet rejtezik”. A tanítványok is otthagyták a Genézareti-tó partján a bárkát és a hálókat, a régi életüket, amely immár múlttá lett, s helyette elkezdtek valami újat követni kezdtek Jézust.

Mi félünk az elmúlástól, a változástól, s még inkább a megújulástól. Ezért gyakran minden marad a régi. Nem tudunk újat kezdeni, megbocsájtani, fölkelni és járni, elhagyni, ami elmúlt, és helyette valami mást csinálni. Sokszor a szülők nem tudják elengedni a gyermekeiket, vagy a gyermekek a szüleiket, mert nem veszik tudomásul, hogy ami volt, elmúlt, az életükből egy korszak lezárult. Az elmúlástól való félelem megakadályoz minket abban, hogy megállassuk, nemcsak ellenség, de barát is lehet. A tavaszi zsongásban az elmúlás is benne van, a mezelen, halott bokrok és fák, a sok elhalt virág mind-mind megújul, „mert megérik a fényt a gyökerek”, újjászületik a világ.

Az elmúlás tagadása, vagyis hogy minden maradandó, elhithető velünk, hogy nincs, nem is lehet változás az életünkben, vagyis sem a jó, sem a rossz dolgok nem múlnak el, mindvégig velünk maradnak. Természetesen tévedünk, ha ebben hiszünk, és előbb-utóbb csalódás ér minket. Ha valami jó volt az életünkben, s elmúlt, mert minden elmúlik egyszer, akkor keserűséget, fájdalmat, netán dühöt érzünk, ellenben a rossz elmúltával megkönnyebbülünk. Jó lenne az indiai hercegnő gyűrűjébe vésett bölcsességet megtanulni, miszerint elmúlik, minden elmúlik. Elmúlik az ifjúság s az öregség, az egészség s a betegség, az öröm és a bánat, az élet és a halál, mind elmúlnak egyszer. Ha ez a gyűrű, ez a tudás a miénk lenne, szomorúságunkban vigasztalna, nehéz időkben bátorítana, boldogságunkban pedig óvatossá tenné. Valójában az elmúlás nem más, mint a változás és a megújulás előzetese, feltétele. „Bizony, bizony

mondom nektek, ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg egymaga marad, de ha meghal, sokszoros termést hoz” – mondja Jézus (Jn 12,24). A búzaszem elmúlása új életet, kenyeret jelent sokak számára.

„Most múlik pontosan, engedem, hadd menjen” – éneklő a Quimby együttes. Ha az elmúlást nem tekintjük ellenségnek, akkor az a változás, a megújulás előfutára lehet. Ha engedjük, hogy elmúljon az életünk az, amihez korábban annyira ragaszkodtunk, akkor bizonyára változhatunk, megújulhatunk. Pál apostol öldökléstől lihegve megy a főpaphoz, s aztán Damaszkuszba. Utközben azonban hirtelen mennyei fény villant föl körülötte, s amikor a földre esett, egy hangot hallott: „Saul, Saul, miért üldözöl engem? Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.” Pál csak Jézus szelíd szavára tudja elengedni a múltat, hagyni elmúlni azt, ami volt, s valami merőben újat kezdeni. Számára Jézus türelmes, együtt érző és szerető szava, mely minden szemrehányást nélkülözött, lett a megújulás záloga. Saulusból Paulus lett, mert engedte, hogy elmúljon, meghaljon a régi énje, ő pedig újjá legyen.

Az elmúlás és a megújulás együtt jár a teremtés minden szegmensében, így a mi életünkben is. Az élet minden pillanata egyszerre elmúlás és megújulás. Nagypéntek délutánján és húsvét hajnalán ugyancsak e kettő találkozott egymással. Az elmúlásnak a kereszt, a föltámadásnak, a megújulásnak az üres sír a szimbóluma. Jézus megízlelte az elmúlást, a halált, harmadnap pedig a megújulást, a föltámadást. E mélységet és magasságot keskeny pallóként köti össze számunkra a remény, hogy a gyűrűnek igaza van, elmúlik minden, a jó és a rossz egyaránt, de elmúlik az életünk is, többé nem leszünk. Az elmúlást elfogadni nehéz, de ha mégis sikerül, könnyű szívvel élhetünk és halhatunk, miként Hamlet, aki e szavakkal készül immár utolsó párbajára: „Hisz egy verébfi sem eshetik le a gondviselés akaratja nélkül. Ha most történik; nem ezután, ha nem ezután, úgy most történik; s ha most meg nem történik, eljő máskor: készen kell rá lenni: addig van. Miután senkinek sincs olyanja, mit itt ne hagyjon: mit árt előbb hagyni el? – ám legyen!”

Hamlet búcsúszavai, s az indiai hercegnő gyűrűje azt üzenik, hogy „elmúlik”. Nagypéntek szintén az elmúlásról szól, ahogy az üres sír, Jézus új élete a húsvét üzenete. Az elmúlás is elmúlik, s nem lesz többé sem halál, sem gyász, „mert az elsők elmúltak”. „A trónuson ülő pedig ezt mondja, imé újjáteremték mindent” (Jel 21,7). Mert végül Isten lesz minden mindenkben, s az elmúlás után ez lesz a végső nagy megújulás, az örök föltámadás.

Simon István
lelkész

#CSAKEGYGONDOLAT – EZT TANULTAM AZ OVISOKTÓL

Óvodapedagógusként dolgozom és ma egy sajnálatos eseményre értem be: egy nagycsoportos fiú húga önhibáján kívül beverte a fejét és picit felrepedt a fejbőre. Mikor beléptem a csoportba, a kislány arca még könnyes volt, de már nagyrészt megnyugodott, így ezután a mindig halk szavú, tüneményes bátyjához léptem. Ahogy rám nézett, tekintete szeretettel teli aggódással és félelemmel volt tele...mintha egy szülő arcát láttam volna. Hamar el is sírta magát, de vigasztalásom helyett egyből húgához sietett, akinek közben már felszáradtak könnyei az óvó néni ölében. Bátyja megállt előtte némán, sírva, majd egymás szemébe néztek és anélkül, hogy bármit mondtak volna, megnyugtatóan egymás felé nyújtották ölelő karjukat...

Nincs ez másként a mi Mennyei Atyánk és köztünk, gyermekei között sem. Ő, mint Édesapánk féltőn figyelni lépéseinket, döntéseinket, szeretettel terelget minket a „helyes úton”. Büszkeségtől és örömtől csillog a szeme, velünk együtt örül boldogságunknak, de együttérez velünk, ha fájdalom ér minket. Ő mindig itt van mellettünk, gondoskodik rólunk, feltétel nélkül szeret gyermekeként és felsegít, ha elesünk, még akkor is, amikor épp nem érezzük jelenlétét.

Bátran tekints Rá, fordulj Hozzá vigasztalásért, nyújtsd Felé karjaidat és Ő átölel szeretetével.

Sz. Enikő

Mire figyeljenek a kiskamaszok szülei?

Írta: Háló Gyula

„Istenem, tedd erőssé szívemet és lelkemet, hogy gyermekeim lelkét megerősíthessem.”

A 8–12 év közötti korosztály a járvánnyal kapcsolatosan változatlanul olvas, tájékozódik. Ez már önmagában a szorongásukhoz vezethet, hiszen a krízishelyzetek, a halálesetek is látóterükbe kerülhetnek. Hét gyors tanács a szülőknek.

1. A lakásba zárt család életében minél előbb alakítsanak ki napi rendet a kiskamaszokkal közösen! Legyen mindennek ideje, időpontja: ébresztő, felkelés, reggeli, tanulás, játék, szabadidő, mozgás-sport, közös játék stb. A legveszélyesebb, ha a kiskamasz irányítatlanul marad magára, egyedül a gondolataival és érzéseivel. Természetesen a szülő is tartsa be!
2. Törekedjenek arra, hogy a gyermek – ha interneten is van – a szülő fizikai közelségében legyen minél többet! Ha tanul, tanuljon az ebédlőben vagy a konyhában. Ha internetezik a család külön-külön, ezt akkor is a nappaliban tegyék! Így rögtön reflektálhat a szülő arra, amit a kamasz észrevett, amit olvas, ami foglalkoztatja! Ne hagyják, hogy órákat egyedül legyen a szobájában úgy, hogy csak az internet híreivel és az osztálytársaival, barátaival tart kapcsolatot!
3. Legyen figyelmes arra, hogy mi mozgatja meg a gyermeke lelkét: amitől szomorú, vagy épp vidám, vagy letört, vagy hallgatag, vagy elgondolkodó. Ehhez igyekezzen kapcsolódni! Ne akarja rögtön másra terelni a szót.
4. A szülők keressék azokat a híreket, posztokat, videókat, amelyek bemutatják a természetes és aktív cselekvő magatartást a hasonló, karanténhelyzetekben. Például: Mit csinálnak a karanténban levő diákok, nagyszülők stb.
5. Legyen a szülőknek a napi munkán, feladatokon kívül olyan tevékenységük, céljuk, amely a bezártság ellenére is értelmet ad. Találják ki, keressék meg.
6. Meséljenek a gyerekeiknek arról, hogyan keresik a témához kapcsolódó értelmes tartalmakat az interneten.
7. Beszélgessenek arról, és kérdezzék meg kiskamaszaikat is, hogy milyen haszna lehet annak, hogy most be vannak zárva. Mire használható ez az idő? Miket érdemes újragondolni? Miket érdemes kipróbálni? Például: A családi higiéniai gyakorlat felülbíráltatása és újraindításának folytatása a járvány után is.

A legfontosabb

A kiskamasznak elsősorban érzelmi biztonságra és nem alapos információra van szüksége ebben a helyzetben. Az érzelmi biztonságot a szülő azzal tudja segíteni, ha ő érzelmi kiegyensúlyozott: nem pánikol, nem retteg, tetteit nem a félelem motiválja. Természetes, hogy a szülő ebben a veszélyhelyzetben félti magát és a családtagjait. De a féltés nem csaphat át félelembe, amivel nem fog tudni mit kezdeni a gyermek.

Ezért a szülőnek elsődleges feladata az, hogy magát folyamatosan olyan mentális és pszichés állapotban tartsa, amiből érzi a gyermek, hogy az anyja-apja belül erős. Nem a szavakban, nem nyugtatgatni próbálja, hanem a lényében van a nyugalom.

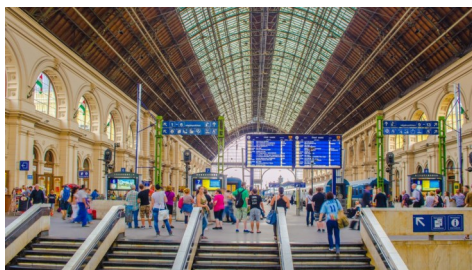
Minden szülőnek kötelessége, hogy éljen azokkal az eszközökkel, amelyek újra és újra megerősítik a lelkét és megnyugtatóan az elméjét. Némelyeknek ez az ima, az elcsöndesedés. Másoknak a tudatosság, az objektívításra való törekvés. Megint másoknak az értelmes tevékenység, a célok határozott kijelölése. Megint másoknak a zenehallgatás, a családi társasjáték. A szülőnek tudnia kell, hogy ő mitől erős valóságosan. Ha csak magára erőlteti a bátorságot, a nyugalmat, a reményt, a kiskamasz gyermekére csak még nagyobb terhet rak, még szorongóbbá teszi.

Legyünk erősek, hogy gyermekeink is erőt merítsenek belőlünk.

A HANG

Néhány héttel ezelőtt a Keleti pályaudvar előtt álltam. Még jónéhány perc maradt a vonat indulásáig, így gondoltam élvezem még egy kicsit a délutáni napsütés pillanatait. A hőmpölygő embertömegek morajlását aztán különféle hangok kezdték túlharsogni. Az aluljáróban egy fiatal srác egyszál gitárral a kezében valami kortárs popének variánsait üvöltötte a járókelők fülebe. A pályaudvar kapujában egy idős cigányember próbálta túlharsogni az ifjú negédes – mondanám: nyálás – repertoárját, valami fájdalmas balladára húzott rá. A kettő között megállva ostorozták a hangfoszlányok füleimet, melyre egy-egy külföldi csoport rikácsolása is rásegített. Aztán hirtelen minden hangot túlharsogott a több hangszórón keresztül kiszüremelő lágy, melankolikus zene, és a mantraszerű

szöveg: *szertem a kereszted, szeretem a kereszted... A hangszórók mögül két figura lépett ki, egy idősebb ember és egy*

középkorú nő: a tömegbe vegyülve próbálták az embereket rábírní arra, hogy vegyék el tőlük a sárgás papírra nyomtatott szórólapot, ami valamiféle alkalomra való hívogatás lehetett. A nemtörődöm szembejövők közönyösen bámultak a celtire, aki átvette is, két pillanat után kidobta a sarki szemetesbe. Úgy éreztem magam, mintha egy színpadon állnék, ahol éppen valami versenyt szimulálnának a szereplők. Mintha a három hangforrás egyszerre vetekedne a tömegekért, csak hogy saját maguk üzenetét eljuttassák az emberi füle-kig és szívekig.

Az egész kavalkádban – s talán ez döbentett meg a legjobban – a keresztyénség üzenete egy hang volt a sok közül. Mégpedig nem egy sikeres hang. Természetesen, értékelendő a lelkesedés, a buzgalom, a vágy, hogy saját gyülekezetükbe ekképpen toborozzanak híveket a tagok, de az összképet látva akaratlanul az a benyomásom támadt, hogy az utca emberét ez nem fogja meg. Sőt, úgy

tekint ezekre a hangszórós térítőkre, mint a sok utcai zaj közüli egyik hangra. A hipszterfiú, az öreg balladás és a hívők. Nagyszerű mese ke-rekedhetne ki ebből...

Csak hangosan gondolkodom... Talán jobban tennénk, ha hallgatnánk. Talán jobb lenne, ha nem akarnánk beszállni a megannyi marketinges versenybe. Talán jobb lenne, ha nem akarnánk futni a legújabb tömeg-kommunikációs praktikákat profi módon űző cégek után és az ő módszereiket felhasználva próbálni meg elérni a ma emberét az evangéliummal. Talán lehet éppen ez a probléma gyökere: hogy számunkra az evangélium is egy szórólapra rányomtatható portékává lett, hogy az egyházzól is úgy gondolkodunk, mintha az egy olyan cég lenne, amely egy adott termék forgalmazásával újulást és változást idézhet elő az ember életében. Mintha Jézus CEO egy több évszázadon keresztül sikeres vállalkozást bízott volna az övéire.

Az evangélium nem portéka. Nem egy hang a sok közül. Nem egy variáció a jóga, az akkupunktúra és a csakratisztítás

mellett. Az evangélium *kizárólagos* út Istenhez. Kizárólagos azért, mert ez az az út, amelyet nem az ember jár be, mígnem eljut Istenhez, hanem ez az az út, amelyet az Isten jár be az emberig. Az evangélium találkozás, személyesség, én-te kapcsolat. Az evangéliumot nem lehet árulni. Nem lehet táblálkkal, reklámokkal, szívmelengető ritmusokkal és szórólapokkal népszerűsíteni. Csak ott lesz látványos, ahol csendes módon fejti ki hatását az emberi szívben, s egy egyre táguló körként a személyes kapcsolatokban, családban, közösségben. Értsük jól: a keresztyének láthatatlan és hallhatatlan emberek. Nem hurcolnak magukkal reflektorfényt és színpadi felszerelést, hogy mások felfigyeljenek rájuk. És mégis: észrevétlenségükben veszik észre őket. Némaságukban hallják meg hangjukat. Mert végsősoron Aki beszél, Aki cselekszik általuk minden, az emberre igényt tartó hangot túlharsan.

Homoki Gyula

Séta Jézussal

Vége, ahogy melegedni kezdett az idő, elővehettük botjainkat, és elindultunk az első közös sétánkra, Andocsra.

Tizenheten jöttünk össze, ezért a kisbusszal és két autóval keltünk útra. Az úgy nevezett képes fánál parkoltunk le, ahol az évek során sok (azóta igencsak megviselt) művirág, mécses és egyéb gyűlt össze. Nem éppen szívdertítő látvány fogadott bennünket. Ezért neki-láttunk, és rövid idő alatt három zsák szemetet szedtünk össze.

Ezután egy japán Mária éneket tanultunk (persze nem az eredeti nyelven) és neki vágtunk a rövidnek nem nevezhető utunknak. Jó volt látni az ébredő természetet, a földből kibújó kis virágokat, a rügyező ágakat, hallani a madarak csicsérgését.

A kis Dénes megmászta az összes úmenti magaslejt, Picur kutya jó darabig vígan jött mellettiünk, bár az út végét legszívesebben ölben tette volna meg.

Vége (tízezer lépés megtétele után) megérkeztünk úti célunkhoz, Andocsra.

Megcsodáltuk a közelmúltban felújított templomot és kolostor épületet. Szalai Tamás atya szeretettel fogadott bennünket, és mesélt sok érdekes dolgot a kegyhely történetéről, a Mária szoborról. Köszönet érte.

Megnéztük a Szűzanya ruháiból berendezett Mária Múzeumot is. Megtudtuk, hogy a föld minden tájáról vannak itt ruhák, és, hogy a szobrot két hetente öltöztetik át. Számát tekintve Európában egyedülálló a gyűjtemény.

A templomban imádkoztunk, majd el-énekeltük a Mária éneket (kórus találkozásra még nem kellene benevezniük vele).

Közben hála Nikinek és Zolinak elkészült a finom, bográcsban főtt gulyás.

Jóféle fehér bor is került hozzá, hála Lóránt atyának.

Köszönjük, hogy ismét egy csodaszép napot tölthettünk együtt.

H.R.

ISTEN SZERET, DE MINDIG EGY KÜLÖNLEGES VALAKIN KERESZTÜL

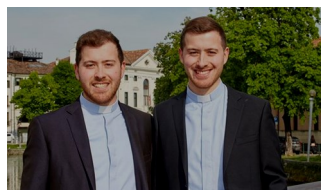
Giacomo és David Crespi egy olasz ikerpár, akiket együtt szenteltek pappá.

Egyikük, Giacomo atya arról mesélt, hogy amikor 11 évesek voltak és éppen ötödik osztályba jártak, akkor kerültek kapcsolatba az Észak-Olaszországban lévő Treviso-i papneveldével több osztálytársukkal együtt. Akkoriban még egyikük sem gondolkodott a papságon.

Egy olasz lapnak adott interjújában Giacomo atya így beszélt erről: „Természetesen 11 évesen nem kérdezed meg magadtól, hogy szeretnél-e pap lenni vagy sem. Ez is úgy indult, mint egy új kaland. Aztán ahogy növekedtünk, egyre tisztában láttuk a dolgokat, elindultunk a teológia tanulmányozása felé és aztán megszületett a döntés, hogy pappá leszünk.”

Annak ellenére, hogy ez egy olyan út volt, melyen együtt haladtak, mindketten hangsúlyozzák, hogy döntésük „személyes, önálló és szabad” volt. Giacomo atya így magyarázza ezt: „David, a bátyám és én sosem álltunk szemben egymással és kérdeztük egymástól: 'Te mit fogsz csinálni?' Egyszerűen csak ugyanazon az úton osztozunk.”

Rengeteg támogatást kaptak a szüleiktől és a testvéreiktől. Az újonnan kinevezett papok szerint: „Mindig éreztük, hogy nem vagyunk egyedül és ez segített kitarítani. Különösen a szüleinktől kaptunk nagyon sokat. Köszönjük nekik és a tanúiknak az első 'igen'-t, ennek köszönhetően mondhattuk ki mi is a saját „igen”-ünket.”

Ez a támogatás igazán szilárd volt. Édesapjuk így mesél erről: „[A szeminárium] 26 mérföldre volt tőlünk, mely elég nagy távolság. Vettem egy új autót, hogy minden héten meg tudjuk őket látogatni és így részt tudunk venni a szülőknek szervezett formális és spirituális képzéseken.

Bizonyos értelemben velük együtt az egész család belépett a szemináriumba.”

Bár nagyon fiatalon léptek be a szemináriumi programba, a középiskolai tanulmányaik ugyanúgy folytak, mint a hétköznapi tizenéveseké. Olaszországban a középiskolákban a diákok már specializálódnak; Giacomo a tudományt, David a kommunikációt választotta. David atya úgy gondolja, hogy ma, a papi szolgálathoz vezető út végén az ő „igen”-ük az Úrhoz a békét hozta meg nekik:

„Most, ennek a határozott „igen”-nek köszönhetően egy olyan belső békét érzek, melyet korábban még nem tapasztaltam... tudom, hogy ott vagyok, ahová Isten szánt engem. Emellett szerencsém van, hogy mellettem lehet a testvérem, aki tökéletesen megért engem és megérti a mélységét és fontosságát annak, amit megtapasztalunk.”

Gardin püspök a felszentelési mise alatt a reményét fejezte ki annak, hogy az újonnan kinevezett papok "rendes és boldog" papok lesznek. Valójában a boldogság keresése közben felfedezték hogy egy intenzív és lenyűgöző kapcsolatban vannak Jézussal, amikor önmagukat adják másoknak, hogy eközben megismerhessék Őt.” Az első mise után, melyet az ikrek az otthoni plébánián vezényeltek le, Giacomo atya a következő szavakkal mondott köszönetet a testvéreinek, amellyel a kapcsolatuk erősségét fejezte ki, mint ikrek és mint papok:” Köszönöm, hogy számomra testvér, iker, az úton lévő társ és az igazi barátom vagy; mert ahogy Pino Puglisi mondta;

„Isten szeret, de mindig egy különleges valakin keresztül.”

számomra te vagy az egyik ilyen ember. Köszönöm neked, hogy az évek során diszkrécióval és őszinteséggel voltál mellettem. Imádkoztam érted az első misénk során. Nézz az Úrra, ő az egyetlen szikla: Ő az, aki benned él és Ő az, akit minden hatalmaddal hívtál, hogy éljen.” *Forrás: aleteia.org Kép: famigliacristiana.it*

Illyés Gyula:

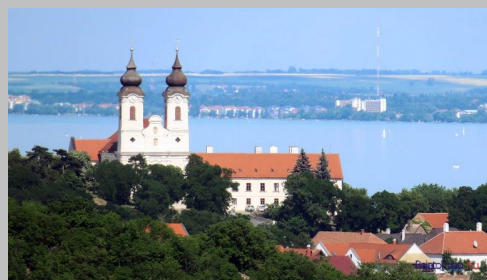
A tihanyi Templomhegyen

Mennyi ég! Mennyi kék! Zöld! Mennyi Balaton, tavasz, hegyorom! Alig tudom magamba szedni. S egyszerre – sok nagyon!

Szeretném – azért, hogy te is nézd szemembe tenni szemedet. Magányba zár, fojt, fáj a szépség, ha nem együtt látom veled.

Nem érzed, amit én, – ez is fáj; semmi se jó már nélküled. Szeretném a szívembe tenni lüktető, élő szivedet.

Mennyi szín! Nem tudok betelni. Mekkora távlat! Mennyi fény! Szeretném, szeretném, ha lennél tetőtől talpig én!

Helder Camara érsek:

A megtérés forrása

Az embertömeg idegen számunkra.

Lehetetlenség

négymilliárd embert szeretni

vagy akár csak ötmilliót is.

Ezt az óriási számot

érezni se tudjuk,

mert a szám túlnő a szívünkön.

Azt azonban meg tudjuk tenni,

hogy mindenkit a maga helyén szeretünk,

ma és ott,

ahol tegnap még gyűlöltük és lenéztük őt.

Ez a fordulat

a **megtérés** szüntelen forrása

a keresztény hit számára.

Semmit sem ér azonban

csak általánosságban megtérni,

sem ötmillió emberhez,

sem valami elvont hithez,

mindenkihez vagy a háromságos egy Istenhez.

Mindenütt,

lépésről lépésre,

tegyük ellenségünket testvérünké.

Ahol ez történik,

ott terjed a hit,

és növekszik Isten országa a földön.

**Richard Hendrick ír ferences szerzetes
versbe öntötte gondolatait, érzéseit a vilá-
got megrendítő járványról:**

LEZÁRÁS

Igen, itt van a félelem.

Igen, itt az elszigetelődés.

Igen, itt a pánikszerű vásárlás.

Igen, itt van a betegség.

Igen, itt van még a halál is.

De,

Azt mondják, annyi zajos év után Vuhanban

Újra lehet hallani a madarak énekét.

*Azt mondják, alig pár hét
nyugalom után*

*Az eget már nem borítja
sűrű füst,*

*Hanem kék lett, meg szürke
meg tiszta.*

Azt mondják, Assisi utcáin

*Az emberek egymásnak
énekelnek,*

Áténekelnek az üres terek fölött,

A nyitva tartott ablakból, hogy akik egyedül vannak,

Azok is halljanak családi hangokat maguk körül.

*Azt mondják, hogy Írország nyugati részén egy szál-
loda*

*Ingyen ételeket és házhoz szállítást nyújt az otthonuk-
hoz kötötteknek.*

Ma egy fiatal nő, akit ismerek,

*kis szórólapokon a saját telefonszámát osztogatta
az egész szomszédságban,*

*Hogy az öregeknek legyen valakijük, akit felhívhat-
nak.*

Ma a templomok, a zsinagógák és a mecsetek

arra készülnek, hogy üdvözöljék

*és befogadják a hajléktalanokat, a betegeket, a meg-
fáradtakat.*

*Az emberek az egész világon lelassítanak és elgondol-
kodnak,*

*Az emberek az egész világon új szemmel néznek a
szomszédjukra,*

*Az emberek az egész világon egy új valóságra ébred-
nek,*

Arra, hogy igazából milyen nagyok is vagyunk,

Arra, hogy milyen kevés dolog fölött van uralmunk,

Arra, hogy mi is fontos igazán.

Szeretetre.

Úgy hogy imádkozunk, és emlékezünk arra, hogy

Igen, itt a félelem.

De nem kell itt legyen a gyűlölet.

Igen, itt az elszigetelődés.

De nem kell itt legyen a magány.

*Igen, itt van a pánikszerű bevá-
sárlás.*

*De nem kell itt legyen a szűk-
markúság.*

Igen, itt van a betegség.

*De nem kell itt legyen a lélek
betegsége.*

Igen, itt van még a halál is.

De mindig itt lehet az újjászülető szeretet.

Ébredj rá, hogy mit is választasz, hogyan élj most.

Ma vegyél nagy lélegzetet.

Hallgasd csak: a félelmed dübörgése mögött

Újra énekelnek a madarak,

Az ég kitisztul,

És jön a tavasz.

És bennünket mindig körülölel a Szeretet.

Nyisd ki lelked ablakait,

*S noha nincs módodban megérinteni valakit az üres
térén át,*

Énekelj!

„Létezik egy vírus, amely gyorsabban terjed, mint a koronavírus: a koronavírusról való félelem. Ez a COVID-19-ről való reklámszlogen megnevezteti az embert. A koronavírusról való félelem kezelésére egy „91. zsoltár” feliratú dobozokat mutattak be. Mi a hatóanyaga? A 91. zsoltár (vagy 90. zsoltár, attól függően, melyik biblia változatot nézzük) elimádkozása elősegíti a gyógyulást. A doboz a zsoltár 16 versét tartalmazza (mintha tabletták lennének).

Az ideális adagolás a mellékelt tájékoztató szerint napi 3 adag zsoltárimádkozás. És a gyógyszergyár, amelyik előállította, vajon megbízható? Amint a dobozon látható, maga Jézus alkotta ezt a kiváló gyógyszert.

A zsoltárok valójában olyan imák, amelyek igazodnak lelkiállapotunkhoz, örömeinkben, bánatunkban, szenvedéseinkben, haragunkban, vagy hálaadásunkban is olvashatjuk őket. Ha kétségek vagy félelmek gyötörnek minket, miért ne vegyük elő a Zsoltárok könyvét, meditáljunk szavain és pihenjünk meg Istenben, aki számunkra a lehető legjobb menedék?

Szedéséhez nem kell mértékletesség.

91 (90). ZSOLTÁR. ISTEN VÉDŐSZÁRNYA ALATT

91¹Aki a Fölséges védelmében lakik, aki a Mindenható árnyékában él, ²az így beszél az Úrhoz: Te vagy a váram és a menedékem, Istenem, benned bízom! ³Ő szabadít ki az életedre törő vadász csapdájából. ⁴Szárnyaival oltalmaz, tollai alatt menedékre lelsz, hűsége a védőpajzsod. ⁵Nem kell félned az éji kísértettől, sem a nappal repülő nyilaktól; ⁶sem a sötétben terjedő ragálytól, sem a fényes nappal kitörő dögvésztől. ⁷S ha ezren esnek is el oldaladon, a jobbold felől tízezen, téged nem találnak el. ⁸Saját szemmeddel láthatod majd, látni fogod a bosszút a bűnösökön. ⁹Te, aki így beszélsz: az Úr a menedékem, te, aki a Fölségest hívtad oltalmadra. ¹⁰Így nem ér semmi baj, csapás nem közelít sátradhoz. ¹¹Mert elküldi angyalait hozzád, hogy védelmezzenek minden utadon. ¹²A kezükön hordoznak majd téged, nehogy kőbe botoljék a lábad. ¹³Oroszlánok és kígyók között lépdelsz, oroszlánkölyköt és sárkányt tiporsz el. ¹⁴„Hú volt hozzám, azért megmentem, védelmezem, mert ismeri nevemet. ¹⁵Ha hozzám fordul, meghallgatom, minden szükségben közel vagyok hozzá, megszabadítom és dicsőséget szerzek neki. ¹⁶Napok teljességével áldom meg és megmutatom neki üdvösségemet.”

Korunk csapdái

Gondolatok Fulton J. Sheen érsek beszédeiből

A modern ember meztelen. Hamis próféták csupaszították le, akik azt állították, hogy régi ruhája, az erkölcs kiment a divatból. Most aztán bármit vesz fel, egyik új ruha sem takarja el meztelenségét, ráadásul kényelmetlenek.

A mai világ olyan korban él, amelyet így jellemezhetnénk: a testiség kora, amely dicsóítja a szexet, gyűlöli az önmérsékletet; hűvös elutasításnak tartja a tisztaságot, tudatlanságnak az ártatlanságot; az emberből Buddhát csinál, aki csukott szemmel, összefont karral intenzíven befelé figyel, és kizárólag önmagáról gondolkodik. (*The Cross and the Beatitudes 1937*)

Eszelősen rettegnek az erkölcsi kifejezésektől, de még attól is, hogy erkölcsi alapon bármit elítéljenek. Összeesküdtek, hogy akármilyen kifejezést használnak, csak azt az egyetlen szót nem, ami az erkölcs területére vinne, ami minden civilizáció alapja.

Korunk egyik legnagyobb csapdája az a tévhit, hogy a boldogsághoz két dolog kell: pihenés és pénz. Az élet szomorú ténye, hogy a földön csak azok kiábrándultak, akiknek nincs mit csinálniuk, meg azok, akiknek több a pénzük, mint amennyire szükségük van. A munka még senkit sem ölt meg, az aggodalmaskodás annál inkább. (*Peace of Soul*)

Korunk nagy veszélye, ha elhisszük, hogy nem az emberek betegek, hanem a társadalom. (*Life Is Worth Living*)

Korunk prófétái szerint csődöt mondott a gazdasági rendszerünk. Nem! Nem a gazdasági rendszer mondott csődöt, hanem az ember vallott kudarcot, az ember, aki megfeledezett Istenről. Ezért nincs olyan gazdasági vagy politikai beavatkozás, amely megmenthetné civilizációnkat; csakis a belső ember felépülése menthet meg, egyedül az, ha megtisztul a szívünk és a lelkünk; mert csak akkor adatik meg minden egyéb, ha először az Isten országát és az ő igazságát keressük.

Elérkeztünk egy hagyomány, egy civilizáció végéhez, amely azt hitte, hogy megőrizheti a kereszténységet Krisztus nélkül, a vallást hitvallás nélkül, az elmélkedést áldozat nélkül, a családi életet erkölcsi felelősség nélkül, a szexet tisztaság nélkül, a gazdaságot erkölcs nélkül. Véget ért az Isten nélküli élet kísérlete.

(*Seven Last Words and the Seven Virtues*)

Forrás: Internet

Zsófi néni versei

Jakus Ágnes

„Prédikálni nem tudok, ezért verseket írok, hogy megosszam az örömhírt másokkal” – mondja a 89. életévét töltő Zsófi néni. Az idős hölgy járókelőket, szomszédokat és gyülekezeti tagokat ajándékoz meg személyre szóló üzeneteivel.

Ha valaki Pestszentlőrincen jár vagy ott él, talán már neki is volt része abban a meglepetésben, amit a csaknem 89 éves Zsófi néni szerez saját verseivel, amelyek személyre szólóan hirdetik az evangéliumot. A református hölgy, aki korábban harminc évig presbiteri jegyző volt a Kossuth téri református gyülekezetben, tizenöt éve minden húsvét és karácsony előtt ajándékoz egy-egy verset ismerősöknek és ismeretleneknek.

„Húszévesen unalmamban írtam, nem voltam különösebben verskedvelő sem. Viszont nem szerettem csavarogni, ezért beültem a szobám sarkába és írtam – akkor még nem hitbéli gondolatokat” – emlékszik vissza Zsófi néni.

Később felhagyott az írással, 2003-ban kezdte újra, amikor egy önkormányzaton dolgozó ismerősének odaadta egy korábbi versét, hogy egy ünnepségen felolvassák. „Két évvel később hirtelen jött egy gondolat – hiszem, hogy az Úrtól –, hogy a verseimet sokszorosítsuk, tegyem őket egy nejlonzacskóba, hogy ne keveredjenek a vizes reklámújságokkal, és dobjam be a környékbeli postáládákba. Azóta több mint kétszáz ember rendszeresen olvassa őket, köztük akad, aki az ünnep közeledtével kifejezetten várja, mikor érkezik.”

Zsófi néninek listája is van azokról, akiknek minden alkalommal visz verset karácsony és húsvét közeledtével, sokuknak személyesen adja át a lelki út-ravalót. „Nem az én gondolatom, olyan erővel jött ez belülről. Hatvannégy éve lakom ezen a helyen, Lőrincen, egy csomó emberrel akár csak egy köszönés erejéig van valami kapcsolatam. A vers maga nem olyan különleges. De számukra talán az, mert látnak, ismernek, tudják, hogy ez a vén botos néni milyen szeretettel adja őket.”

Zsófi néni korábban írógéppel dolgozott, most már kézírással ír és áldott ünnepeket kíván, Isten áldásával búcsúzik. A lap aljára férjzett nevét – Székely Lászlóné – írja. Negyvennégy évig éltek hit-

Kitekintő

ben, boldog házasságban, amely egy leánygyermekkel és két unokával ajándékozta meg őket. Az idős özvegyasszony azt mondja, talán van még dolga ezekkel a versekkel, azért kapott Istentől ilyen hosszú életet.

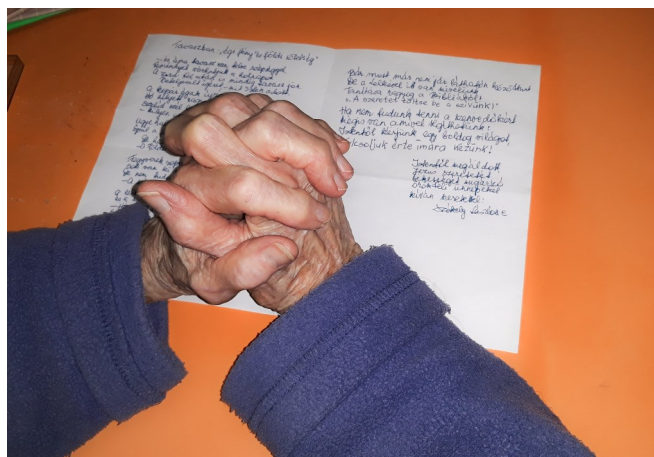
„Volt, hogy felsóhajtottam, Uram, mit írok, és jött a gondolat, hogy ülj le és írd – és mint a tollbamondást, úgy kaptam meg fentről, mit írok” – eleveníti fel. „Volt, hogy egy fiatalember átsegített a zebrán, és mondtam neki, hogy ne lepődjön meg, de most jön az ünnep, adni szeretnék neki valamit. A kezébe nyomtam egy verset, és láttam a szemén, hogy örömmel fogadta. Máskor a villamosról segített le valaki, így neki is adtam egy példányt, és olyan is volt, hogy a vezetőhöz csúszttam be a fülkébe, hogy biztosan megtalálja. Azt már Istenre bízom, hogy elolvassa-e.”

Zsófi néni úgy vélekedik, azok közül, akik a verseket kapják, valójában nem sokan hisznek Isten és Jézus létezésében. Költeményeiben általában természet

képekkel indít, finom megfigyeléseket tesz, olyan érzéseknek és gondolatoknak ad hangot, amelyeket bármely olvasó magáénak érezhet, végül pedig az evangéliumnak azt a végső igazságát hirdeti, amely kapcsolódik a mi világunkhoz.

Ajándékát eddig csupán egyetlen alkalommal utasították vissza, a visszajelzésekből inkább az érződik, hogy ezzel a kis

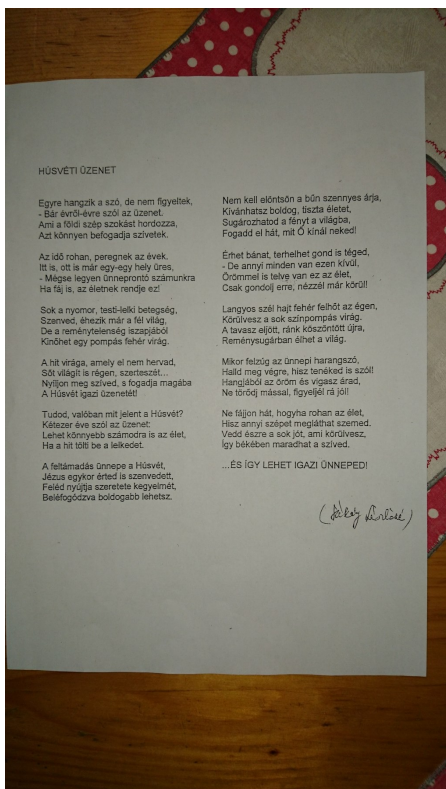
gesztussal örömet szerez az embereknek, valóságos reményt ébresztve bennük. „Volt, hogy a boltban elkezdünk beszélgetni valakivel, és ott, pár perc alatt a hitig jutottunk, nem is tudom, hogyan. Neki is elkezdtem küldeni a verseket, és aztán másnap felhívott, hogy éppen nagyon mélyen volt, és mennyire sokat jelentett neki. A vidéki rokonoknak, akiket legfeljebb telefonon köszöntöttem fel néha, vagy még annyira sem tartottuk a kapcsolatot, szintén küldtem a verseimből. Volt, hogy azért imádkoztam, hogy csak valahogy eljussak a postára. Olyan visszhangja lett ennek a különböző családokon belül! Mondták, hogy olyan jókor jött a versem, megvigasztalták őket ezek a sorok. Néha csak egy hangot hallok: *vedd elő és add oda*. Így adtam egyszer egy szerelőnek is. Ő azt mondta: *azon a helyen, ahol dolgozom, van egy falitábla. Kitehetném oda? Mit is mondhatnék erre?* – érzékenyül el.

Zsófi néni ma már alig mozdul ki, csak a templomba és az énekkari próbákra jut el. Így a verseit általában személyesen adja át azoknak, akikkel találkozik. Egy lelki testvére viszi autóval, aki a gyülekezet sokféle szolgálatot végző, mélyen hitben élő tagja. Deák Ferenc sokat segít Zsófi néninek is, az idős hölgy szinte fiaként szereti. Tőle tudjuk, hogy az embereknek nagyon jólesik Zsófi néni figyelmessége. „Van, aki szenteste felolvasta a családjának a tőle kapott verset. Ez is elvetett mag. Van, aki később meg is tért, az ő életében talán Zsófi néni versének is lehetett valamennyi része Isten munkájában.”

„Mi ugyanabba a gyülekezetbe járunk, Zsófi néni a padtársunk, így vele szorosabb kapcsolatban vagyunk” – erről már Rein-Bódi Eszter számol be. „Ő mélyen hívő asszony, aki a szíven viseli, hogy az örömet minél több emberhez eljusson. Azt vallja, hogy Isten készíti fel a szíveket az üzenet befogadására, de a hívő emberek feladata, hogy ez az üzenet a kellő pillanatban ott legyen.”

Ezt a munkát pedig – úgy tűnik – sohasem késő elkezdni.

Lelkifröccs helyett (Róm 1,16–17)

Forrás: Evangélikus Élet, szöveg: Gáncs Tamás

„Eröss Zsolt tovább emelkedett a szokásosnál” – ezzel a címmel jelent meg az egyik hírportálon Földes András írása 2013-ban, azután, hogy Zsolt egyszer és mindenkorra eltűnt a Kancsendzönga megmászása után. Földes így summáz: „Eröss valóban nem értette, hogyan vonhatják kétségbe a hegymászás értelmét. Számára kétfajta élet létezett: amit az ember teljes valójában megél, fájdalmaival, nehézségeivel, légszomjával, kimerültségével, és a csúcson átélt lebegő élménnyel. És az, amelyikben az ember külső elvárásoknak megfelelő, látszatéletem él, amelyben foglalkozhat divatos dolgokkal, viselhet divatos ruhákat, csak éppen egy nem létező sorsot valósít meg. Mindig is furcsállta, hogy miért vállalják mégis ezt a félszívű életet olyan sokan. Sorsa már nem a hegyekről szólt, hanem arról, hogy mindig van tovább, hogy érdemes küzdeni, hogy van remény. És mindezt hitelesebben közvetítette, mint egy délutáni szappanopera.”

A keresztény ember: hegymászó. Mégpedig hivatásos, hiszen hivatása: az élet. Hivatása, hívása, elhívása, meghívása van. Éppen ezért keresztényként az ember nem alibizhet. Nem tehet úgy, mintha a Krisztus-követés valami hobbi lenne, amit az ember heti egy-két órában gyakorol. Amit lecserélhet, ha akar. Amit letagadhat, ha úgy kényelmesebb. Amit szégyell mások előtt. Amit díszként használ, ha éppen olyan sze-

lek fújnak. Amivel visszaél, ha a személyes érdeke úgy kívánja.

Az alibizés félreértés. Sőt botrány, véték. Olyan, mint amikor valaki bort iszik, vizet prédikál, vagy ami még rosszabb – összekeverve a kettőt –, lelki-fröccsöt kínál bor helyett és víz helyett. Pedig alapigazság: hegymászóknak alibizni tilos!

A keresztény ember hegymászó. Kockázatot. Hitből él, ami nem más, mint kockázat. Pál mondta, amelyet Habakuk prófétától kölcsönöz – „...az igaz ember a hite által él” (Hab 2,4) –, nem más, mint a bizalom maximuma. Mert aki hitből él, az arra vállalkozik, hogy mindenfajta biztosíték, bizonnyíték nélkül Isten kezébe teszi az életét. Nem azért, mert megéri, nem azért, mert nincs mit vesztenie, nem azért, mert már úgyis mindegy, és nem is azért, mert különben kilökdösik a mennyországból. Hanem azért, csakis azért, mert ez az egyetlen út adatott keresztényként az embernek magához az Örökkévalóhoz: a hit. A Krisztusba vetett hit.

Mert az idézett páli versben, a „legevangélikusabb” igeversben már nem csak arról a fajta Istenhez való hűségéről van szó, amelyről Habakuk prófétál: Pál arról vall, egyértelműen új kontextusba helyezve a prófétai mondatot, hogy ez a bizonyos hit, amelyből él a hívő ember, a Krisztusba vetett hit.

És éppen ezért, aki Krisztust követi, látszatéletem nem élhet többé. Mert minden egyes lépésnek, minden egyes mondatnak, minden egyes tettnek, minden egyes döntésnek súlya van, következménye van. Pont mint a heggyen a hegymászóknál. „Mindig tudtam, hogy mivel jár a hegymászás” – nyilatkozta még korábban Eröss Zsolt. Annyira, de annyira fontos lenne, ha ki tudnánk mondani egy hasonló mondatot a kereszténységünkkel kapcsolatban: „Mindig tudtam, hogy mivel jár a Jézus-követés.” Felelősség és ígéret kéz a kézben. Evangélium és bátorság kéz a kézben.

Kurt Vonnegut mondotta volt egyszer: nem igaz, hogy a jó nem győzedelmeskedhet a gonosz felett, csak az angyaloknak is úgy kell szerveződniük, mint a maffiának. Ennek analógiájaként: győzedelmeskedhet a hit a hitelenség, a bizalom a bizalmatlanság helyett, csak jól „meg kell szervezni” ezt a bizonyos hegymászt. A krisztusi ígéretbe kapaszkodva igenis fel lehet fedezni ma is újra meg újra a hegycsúcsot, ahogyan ezt tette Pál, Augustinus, Luther és még oly sokan! Hittel, bizalommal és az ebből fakadó jó cselekedetekkel, „szervezéssel”.

Ahogy Márta, úgy mi is igent mondhatunk arra a jézusi kérdésre:

„Hiszed-e ezt? Márta így felelt: Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.” (Jn 11,26–27) Legyen bátorságunk kimondani egyes szám első személyben, immáron egyszózatlanul megélt örömhírként: Jézus és a belé vetett hitem az, aki és ami miatt az én hegymászásomnak, lépéseimnek, küzdelmeimnek, az egész létezésemnek értelme lehet. Sőt értelme van.

Hit járvány idején

SITKEI LEVENTE

Azt is hihetnénk, hogy itt egy hosszú, érzelmes beszámoló áll majd arról, hogy a Jóistenhez fohászokodva mennyivel könnyebb átvészelni a világ bajait. De amellet, hogy ez valószínűleg így van, nem erről lesz szó, hanem arról a hitről, amely az ember szívében lakozik a világ rémületes arcáról. Mert ez a fontos, nem a valóságban megtörtént események. Ha elhiszem, hogy valami fenyeget, akkor úgy fogok viselkedni, hogy ezt a veszélyt elkerüljem. Ha arra gondolok, az utcán ki fognak rabolni, akkor nem megyek ki az utcára, ha félek attól, hogy belém fognak jönni az úton, kihagyom a városi forgalmat kocsival, s ha azt gondolom, hogy el fog fogyni a vécépapír, akkor meg fogok vásárolni egy raklappal a nyugati világ legalapvetőbb termékéből.

Ez a vécépapír a világ vicce, mert mindenki használja, de épp felhasználási módszere miatt kicsit lesajnáltságos termék. Ha viszont leszűkítjük, mire is van szüksége a XXI. század nyugati emberének, kiderül, hogy igen, erre mindenképpen. Ezért aztán lehet viccesen öszszekacsintani, amikor azt olvassuk, hogy Ausztráliában egymást verik az emberek a vécépapírért, de a valóságban ez egy rendkívül súlyos tünet. A félelemtől ad tájékoztatást, s arról a nagyon vékony mázról, amelyet civilizációnak nevezünk. Attól tart az egyszeri ausztrál, hogy nem lesz vécépapír, és ekkor lehull a lepel, s kiderül, nem vagyunk egymás testvérei, nem tartjuk elfogadhatónak, hogy az utolsó csomag papírt a másik vigye haza. Mert ha nem lesz ott a vécé mellett a tekerés, akkor nem különbözünk az állatoktól, akkor véget ért az ismert világ. Akkor vadak vagyunk, és vadakhoz illő életet kell élnünk.

Japánban már volt ilyen jelenség, amikor egy amerikai vicces műsorban beszélt egy showman arról, mi lesz akkor, ha a papíriparral nem rendelkező, minden vécépapírt importáló Japánban kifognak a szállítmányok a tomboló viharok miatt. Erre Oszaka élelmes lakói megijedtek, hogy ez valóban megtörténhet, és hirtelen felvásárolták a vécépapírt. Az üres polcokat látva a lakosság hoppon maradt része aggódni kezdett, lám, igaza van az amerikai-nak, nincs vécépapír. A boltok extra szállítmányokat rendeltek, de amint felkerült a polcokra az újabb adag, azzal a lendülettel meg is vette a rettegő la-

kosság. Az öngerjesztő folyamat odáig jutott, hogy a lakosság egy része évekre elegendő vécépapírt raktározott el otthonaiban, az önkormányzati épületekben pedig le kellett láncolni a gurigákat, mert elharapódzott a lopás.

A vírusfertőzés terjedése ugyanígy koptatja le a civilizációs mázat rólunk. Minél hosszabb ideig tart a rettegés az ismeretlen rémtől, annál egyértelműbben fog megmutatkozni, milyen nehezen bírja ez a civilizáció megtartani a gondolkodó emberi lények közösségét.

Egy ismeretlen kórokozó, amelyről pontosan tudja mindenki, hogy nem okoz végzetes pusztítást, de retteg tőle minden ember. Nem fogunk kezét, mert azzal terjed a fertőzés, és most közös feladatunk megállítani a járványt. Ezt akár pozitív jelenségként is felfoghatjuk, de mindig ott rejtezik a nagy közös megmozdulás mögött az egyén rettegése, hogy azért nem fogok kezét a másikkal, mert én nem akarom elkapni a ragályt. Az emberek életébe betört az ismeretlen, bizonytalanná tette őket, ismeretlen vizekre evez az egész társadalom. Az egyszeri ember reggel fölkel, felöltözik, iskolába indítja a gyerekeit, elmegy dolgozni, munka után bevásárol, főz, ad enni a kutyának, zenét hallgat, tévét néz, olvas, fürdik, majd lefekszik aludni. Ez a folyamat adja azt a ritmust, amelytől ha valaki eltér, összeomlik a kicsi világa. Ebben a folyamatban rengeteg olyan feltétel van,

amelyekhez szükség van a rendszer zökkenőmentes működésére. Legyen bolt, ahol be tud vásárolni, legyen közlekedési eszköz, amellyel utazni tud, legyen iskola, ahová a gyerekek járnak, legyen kutya, legyen tévé, legyen könyv, legyen áram, fűtés és víz, legyen paplan, legyen mindenre megfelelő mennyiségű idő, és bizony, legyen vécépapír a vécében. Ha ezek közül akár egy is hiányzik, megreped a mókuserék idillje, és a mindennapi emberből kiszabadul a rettegő vadállat. Aztán persze rendbe hozza a dolgokat, de addig szinte tapintani lehet a félelmét.

Az Európai Uniónak nagyjából 450 millió lakosa van, eltérő kultúrájuk és életmódjuk van, de nagyjából hasonló módon és színvonalon élnek. Ez a 450 millió ember most folyton arról beszél a szomszédjával, munkatársaival, rokonaival és ismeretlenekkel, hogy ez a bizonyos folyamat nem működik, ez, vagy az teljesen átalakult. Nem tud mecszet nézni, mert leáll az olasz bajnokság, nem mehet koncertre, mert veszélyes.

Vagyis veszélyesnek hirdetik állami szervek. Az államok ugyanígy tanácstalanul állnak a helyzet előtt, hiszen soha nem kellett szembesülniük a járványokkal, és igyekeznek úgy működtetni alapvetően ezerszer bebiztosított rendszerüket, hogy a lakosság engedelmesen kövesse az utasításokat. De mégis látni kell, hogy az összes európai állam ismeretlen terepen mozog. Az utolsó nagy járvány óta is eltelt száz év, és persze azóta rengeteget változott az egészségügy, például felfedezték a penicillint. Ilyenkor egymást is figyelni a sok állam, és tudja, hogy a határain túlra már nem terjed a hatásköre, így abban bízunk, hogy a szomszédai nem fogják igen csúnyán elrontani a védekezést. Most mindenki együtt érez Olaszországgal, de azzal a kitételrel, hogy mi azért jobban megoldottuk volna.

Majd hazajönnek a külföldön dolgozók, az osztrák-ír-amerikai-kanadai-levél- és átutazók, és őket potenciális veszélyforrásnak fogják tekinteni a körülöttük levők, sőt maguk az érintettek is azt mondják, nem tudhatom, veszélyt jelentek-e, így el kell zárkóznom a többiektől. Becsapódnak az ajtók, és sok-sok magányos ember fog ülni a zárt szobában, olvasgatva, csendben, akiknek lesz két hetük átgondolni a jövőt és a múltat. Testvéreik, szeretteik, rokonaik szintén veszélyforrássá válnak, egyszerűen csak azért, mert elutaztak egy olyan területre, ahol esetleg volt olyan személy, aki fertőzött lehet. A kapcsolatok száma végtelen lehet, a valódi, konkrét fertőzés terjedése megbecsülhető, a lelki teher viszont iszonyatosan súlyos. Hiszen lehetnek kisdíjak, akiket szobába kell zárni, és senki se tervezte úgy, hogy a nyugat-európai kirándulásnak automatikus velejárója a szobafogság. A félelem pedig nem olyan, hogy az ok eltűnésével azonnal feloldódik. Az, egy ideig megmarad a szívekben, kisebb-nagyobb mértékben.

Persze az élet nem egy horrorfilm, hogy állandóan azt figyeljük, honnan fog kiugrani a rém, melyik sarok rejti az iszonyatot, legalábbis jó eséllyel nem az, és aki számára igen, annak elég szomorú élete lehet. A többség viszont küzd előre, reméli a legjobbat, bizakodik abban, hogy az általa felépített élet a felsorolt sarokpontokkal igenis működőképes, azt a nagyon keveset a stabilitáshoz mindenképp meg tudja szerezni. Divatos szóval ez a komfortzóna, amelyből elvben ki kellene törni. De nem úgy, ahogy azt a komfortzóna-szakértők javasolják. Ott a kitörés mindig arról szól, hogy menjünk el kirándulni, vagy ugorjunk le ejtőernyővel valami repülőről. Ha ez megtörténik, akkor rettentő boldogan kirakhatja a tényt az ember a Facebookra, lám, megtettem, micsoda örületes teljesítmény, s hamar kiderül, hogy az egy egyszeri és megismételhetetlen dolog volt, a fene fog megint felmenni arra a hágsóra, így is gyűlölttem minden másodpercét

A megszokás bizony nagy úr, sokkal nagyobb, mint azt hinnénk, az életünk minden területén ugyanazokat az ösvényeket követjük, amelyeket egyszer már végigjártunk és biztonságosnak tekintettünk. Nem biztos, hogy az új út jó út, és nem biztos, hogy meg kell keresni a kitörési pontot. Nem biztos, hogy az ember alapvetően rosszul él, és szükség van a változásra. Ez csak amolyan korszellem, hogy fejlődni kell, de ha valaki megteszi ezt, akkor az személyes döntés alapján, szívből kell hogy jöjjön.

Hátha sikerül.

Mit rejt a kagylóhéj?

Érezd és lásd

Kíváncsi, várakozó emberek sokasága gyülekezett a salemi bíróság épületénél New Jersey-ben. A megyei vásár már elkezdődött és türelmetlenül tolokodtak, mivel nemsokára egy merész mutatóvány szemtanúi lehettek. Hamarosan megjelent egy férfi a lépcsőn, egyik kezében egy gyönyörű érettpiros gyümölcsöt tartva, ami a vásár dekorációjának része volt. A tömegben állók izgatottan sügták oda egymásnak, amint magasra emelte a gyümölcsöt, hogy jól lássák: "Valóban meg fogja enni?" – kérdezték néhányan hitetlenkedve. A férfi neve Colonel Robert Gibbon Johnson volt; 1820-at írtak; és a gyümölcs egy paradicsom volt, amit azokban a napokban „szerelem-almának” neveztek, azt gondolva róla, hogy halálos méreg. A szerelem-almák az udvarlás jelképei voltak, vagy kerti díszek. A fiatal emberek barátainak ajándékozták őket, akik azután a magokat nyakukban hordták kis zacskókban. A gyümölcsöt csodálták szépségéért, de senki – ismétlem senki – még csak nem is álmodott volna arról,

hogy meggegye azt. A tömeg a borzalomtól levegő után kapkodott amint az ezredes

megfontoltan szájába vette a paradicsomot és nyilvánvaló élvezettel megegyte azt. Lélegzetüket visszatartva nézték, azt várva, hogy hamarosan haláltusában gyötörődve kell őt látniuk, mielőtt a bíróság lépcsőin meghal. De semmi ilyesmi nem történt. Ehelyett megegyte a második paradicsomot is, azt magyarázva evés közben, hogy a paradicsom megfőzve és nyersen is ízletes. Dicsérte színét és alakját. Azután hívta a nézelődőket, hogy kövessék példáját, és a bátrabbak előreléptek. Hamarosan ők is azt állították, hogy a paradicsom finom. A hírek gyorsan terjedtek, és végül a világ legtöbb asztalát megtisztelte a paradicsom, egy mindenfelé elfogadott étkezési cikként. Ha Colonel Johnson nem ette volna meg azt a paradicsomot, lehetséges, hogy az emberek még mindig csodálnák a „szerelem-almákat” és borzonganának a gondolattól, hogy megízleljék milyen finom. A keresztény élet sokban hasonlít ehhez. Az ember az egész életét arra fordíthatja, hogy csodálja a szeretetre méltó Jézust, miközben nem tudja milyen jó is Ő valójában – mindaddig míg „ki nem próbálta” Őt. Dávid felhívott mindenkit, hogy „érezze és lássa meg, hogy jó az Úr” (Zsolt 34:9).

Forrás: Internet

**Családi vetélkedő
az Eucharisztia
évében és
jótékonyági
koncert: ápr. 18.**

**Hittanosok
tavaszi
kirándulása:
május 16.**

Hittanosok tábora
a Mátrában:
Lányok: júl. 6-11.
Fiúk: júl. 13-18.
Nem hittanosok is
jöhetnek!

CSALÁDI VETÉLKEDŐ AZ EUCHARISZTIA ÉVÉBEN LENGYELTÓTI, ÁPR. 18.

Pályázni 2-2 családnak együttesen lehet. Aki pályázik, DVD lemezt kap a felkészüléshez.

A DVD tartalma:

- Irodalom (7 vers)
- Zene (7 zenemű)
- Képzőművészetek (7 festmény)
- Szentek élete (7 szent vagy boldog)
- Eucharisztikus csodák (7 helyszín)
- Népi vallásosság (7 úrnapi motívum)
- Szentírás (7 igehely)

A játékos (interaktív) vetélkedőre a művelődési házban kerül sor. Minden pályázó család nyer! Részletes információt plébános atyától személyesen kérhetünk!

Minden családot bátorítunk a részvételre! „Pörgős”, mókás, emlékeztető együttlétnek nézünk elébe!

**LEGYÉL TE IS „HÉTPRÓBÁS” A HITISME-
RETEK TERÉN!**

A MÁJUS 23-I EGYHÁZKÖZSÉGI KIRÁNDULÁS TERVEZETT PROGRAMJA

Indulás: 6.00

Tihanyi apátság, Bakonybél—bencés monostor, gyógynövényes kert, Pannón Csillagda, meleg vacsora a Pikoló étteremben

Hazaérkezés: kb. 22.00

KEDVES TESTVÉREK!

SAJNÁLATTAL KÖZÖLJÜK, HOGY AZ IDEI NAGYBŐJTI LELKIGYAKORLAT A KORONAVÍRUS OKOZTA BONYODALMAK MIATT ELMARAD (VIDA ZOLTÁN SIÓFOKI KÁPLÁN ÚR TARTOTTA VOLNA).

KERESSÜK MEG ANNAK A LEHETŐSÉGÉT, HOGY INTERNETEN, VAGY TÉVÉKÖZVETÍTÉS RÉVÉN SZENTMISÉT HALLGATHASSUNK!

HA VALAKI A HÚSVÉTI SZENTGYÓNÁSÁT SZERETNÉ ELVÉGEZNI, AMÍG EZT AZ ÁLLAMI RENDELKEZÉSEK LEHETŐVÉ TESZIK, TELEFONOS VAGY EMAILES EGYEZTETÉS RÉVÉN MEGTEHETI.

A HELYZET RENDEZŐDÉSÉIG AZ ÚJSÁG KIADÁSA IS SZÜNETEL.

AZ ELMARADÓ PROGRAMOKAT IDŐVEL PÓTOLNI FOGJUK! LÓRÁNT ATYA

ÁFONYÁS TIRAMISU

Hozzávalók:

35 g friss kávé
15 g rum (vagy csak aroma)
85 g tej
120 g babapiskóta
4 darab tojás

85 g cukor
300 g mascarpone
270 g fagyasztott áfonya
ízlés szerint kakaópor a díszítéshez

Elkészítés 30 perc

A tejet a rumot és a kávéét összekeverjük egy tálban.

Beleáztatjuk a babapiskótát, fontos hogy ne essenek szét, csak 1-2 percig legyenek benne. Ahogy elkészültek, félrakerjük őket egy tálra pihenni.

A tojásokat szétválasztjuk. A sárgáját és a cukrot elektromos habverővel felverjük.

Ha kifehéredik a tojás és sűrű masszává válik, akkor lesz jó. A mascarpone-t és a tojást összekeverjük.

A tojásfehérjét kemény habbá verjük, ezzel fogjuk fellazítani picit a krémet. Összedolgozzuk a krémet. Elkezdjük a rétegezést. Alulra kerül a piskóta. Rá az áfonya, majd a krém.

Ismét áfonya. Addig ismételjük, amíg a tál tele nem lesz.

Ha elkészült, a tetejére egy kis kakaóport szórunk. Berakjuk a hűtőbe pihenni 3-4 órát. Jó étvágyat hozzá! :)

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520